

Výklad vize 77

PAROZAK [4.10.05 - 17:59]

Pan SRNKA na sousedním audítku řekl [4.10.05 - 03:22] ((...jsem zvědav co vy -titulovaní „fyzikové“- na to ? Možná se odvážíte i k nepsychiatrické vědě a k seriózním výplodům mozku)) :

Jak fungují svinutý dimenze časoprostoru o kterých se povídá v teorie superstrun? Jak fungují je předčasná otázka pokud jsou to dodnes pouze výplody lidské fantazie. A pokud nejsou jejich existence prokázány ani experimentálně ani jinak – pořád to jsou je „hezčí /méně hezké“ návrhy než návrhy dvouveličinové hypotézy ; oba mají stejnou vypovídací Pravdu (strunaři „Pravdu“ s profesionální výřečností a se supermatematictějšími konstrukcemi téhož bludu (nedokázaného), než já ... v podstatě jsme na tom oba nastejno) Lze si je snadno znázornit modelem vlny vše co neexistuje anebo je doposud jen „lidskou myšlenkovou konstrukcí“ lze snadno modelovat..., že, jistěže ...já to umím taky. na vodní hladině. Ta je v podstatě tvořená vibracema molekul vody, který lze v prvním přiblížení považovat za směsku zvukových vln - ale ty vibrace nejsou na hladině přímo pozorovatelné! Mění totiž hustotu vody a tím současně povrchovou rychlost vlny i dráhu, po který se šíří povrchová vlna, takže vibrace pod hladinou pouze měň dráh povrchový vlny, ale samy nové vlny negenerují. Proto nejsou přímo pozorovatelný ani vibrace vakua. Protože samy o sobě mají určité rozložení energie a tím i hmotnosti, lze je pozorovat nepřímou např. jako Casimirovu sílu na malých vzdálenostech, nebo - pokud dojde k jejich nahromadění v okolí hmotných těles, jako jsou galaxie a Slunce - jako tzv. tmavou hmotu nebo anomálii pohybu sond Pioneer.

Jak ale tenhle model souvisí s existencí skrytých dimenzí vakua? Ha, he ..**Model neprokázaných superstrun** jak souvisí s existencí **neprokázaných** skrytých dimenzí ? ? To je stejná myšlenková produkce, jako já říkám, že dimenze se „neskrývají“, ale kompakťují se do hmoty, do vlnobalíčku vakua a ten už je hmotových artefaktem ...atd. Blud jako blud, že ...ale asi ne. Blud můj je k ukamenování a pro V.Hály a EFOURFy k zavlečení na psychiatrii a blud strunařů a Motlů je k chvále-opěvování velkohubých ...až to sdělíte mimozemšťanovi, že není blud jako blud, určitě bude kroutit hlavou nad těmi kritérii „bludů“ Rozdíl oproti vodní hladině je ten, že zde gravitace nepůsobí jedním směrem - gravitaci vytvářej přímo vibrující kapičky časoprostoru. Náš časoprostor je tedy tvořen mlhou resp. jakousi řídkou želatinou, tvořenou drobnými kapičkama gravitace, obsahující vibrace časoprostoru svinutý do malých uzavřených smyček. Ano, já jsem to komentoval už před nedávnem v kuchyni SRNKY (nikdo na mou řeč nereagoval !) tak, že si myslím, že gravitace je také vřící, vlnící se časoprostor-vakuem (s mnoha dimenzemi pro délku a mnoha pro čas) a to takový „stav vlnění“, který je nelineární /nesymetrický a ostatní vlnění v tom časoprostoru jsou už lineární – tvoří symetrie hmoty a dimenzí z časoprostoru. (prozatím nevím jak se nesymetrické vlnění vakua jako celku jeví a s čím se dá srovnávat ?) Hmotný částice sou podobný kapky, jenom sou hutnější, To je nevědecké... a také si myslím, že dokonce nehmotné vibrující vakuum je svou strukturou a počtem dimenzí dokonce „hutnější-složitější“ než některé už hmotné částice...např. neutrino. Doposud mi nikdo neřekl protiargument na mou domněnku, že neutrino elektronové je p ř í m o jednou z dimenzí času...proto také proletí Zemí jako prd, a proletí i neutronovou hvězdou aniž se hmoty dotkne. To, že statisticky některé neutrino reaguje, neutrino coby jedna dimenze času, je opět jeho „skok-změna-zvlnění...dilatace-kvantování“, které se tak projeví „zachycením“ na hmotě...a možná je to i intermediální výměna dimenzí času „uvnitř hmoty“ do vnějšího vakua...? No, právě jsem si vykoledoval další body do Bohnic...vím, ale umím najít kecy pánů strunařů i jiných, které jsou stejně „obludné“ a za něž jsou oni pochlebováni...no, tak už to bývá : mě za víru v hypotézu chtějí do Bohnic dostat, papeže za víru chtějí blahřečit ... tak už to bývá ... není blud jako blud. Pokud řekne Papež že Belzebub existuje, tak to nabeton bude pravda. ještě víc svinutější a proto těžší než svý okolí. Né každá hmoty je hustší než její okolí...zde přichází v úvahu „předpis“ pro takové vlnobalíčkování (dimenzí vakua), které vytvoří nefraktální tvar-útvary-vlnobalíček, jenž se má chovat a jevit jako hmotový...né každý vlnobalíček vakua je hmotou. Podobně jako na vodní hladině se většina energie předává po povrchu vzhledem k malý stlačitelnosti vody - exploze pod hladinou má malý efekt, protože zvukové

vlny se šíří rychle a přenášejí jen malou energii. Proto je i v naší mlze většina energie napříč vakuem
Kritizoval jsem (a bez odpovědí pánů fyziků i pánů
EFOURFů, YWENů, NOFACEů, TYCHOů, ZOEů, TUCNAKů a jiných) že pan SRNKA radí *energii*
jako něco ad hock do vesmíru vhozeného a stojícího „vedle“ hmoty a vedle časoprostoru a jako hmotu
„vyrábějícího“ atd. ...asi si nikdo vůbec toho nevšimnul (!), že takto podobně o tom SRNKA psal a já
to polemizoval ... raději všichni (!) prováděli invektivy slovní vůči němu a výpady kdy už že Srnka
vydá v cizině ty své teorie atd....bludy méněbludovaté nikomu nestály za řeč, za úvahy. přenášena po
povrchu kapiček jako světlo, podíl energie přenášený gravitací je nepatrný. Jinými slovy, tvar povrchu
kapiček určuje směr a rychlost, s jakou se v našem prostoru šíří gravitační energie v podobě světla,
určuje tzv. metriku našeho časoprostoru. Povrch kapiček znázorněný fialově se v teorii strun označuje
jako tzv. (mem)brána - tvoří rozhraní mezi dvěma úrovněma svinutí časoprostoru a šíří se přes ně
největší podíl energie, zato nejmenší rychlosti.

.....

PAROZAK [6.10.05 - 18:13]

SRNKA : Vyrobil jste překrásné applety a obrázky. Kéž bych to také uměl (a mohl si vyrobit tu svou
pyramidu baryonů - velkou z 56 bodů a mezonů). Z výkladu Vašeho o vlnění časoprostoru/vakua už
jasně plyne potvrzení-skorosouhlas s mou hypotézou, že hmota je důsledkem (výrobkem) vlnění dvou
základních veličin „x“ - délka a „t“ – čas. Bohužel stále to ještě chápete podivně ..A vadně pojmy
dimenze a *čas* jako něco k sobě nesourodého/neslučitelného/separátního, jako něco co spolu nesouvisí.
Rád Vám znova-po třetí- vysvětlil své pojetí – významovost pojmů, jak jsem už to 2x na starém audítku
(MARXE -či jak se to jmenovalo-,)) vysvětloval :

Vesmír má dvě veličiny délku a čas a tyto veličiny mají „své“ dimenze. Z historických důvodů se stalo,
že pojmenování jsou nešťastně zavedena. Proto jsem přistoupil sám u sebe s vylepšeným významem
slov, takto : **veličina „délka“** má tři dimenze (nekompatifikované) tj. : délku + šířku + výšku , které v
síti euklidovské geometrie dávají součinem „prostor“(a je vidět shodu dvou názvů pro dva různé
„artefakty“ pro dimenzi i veličinu , obě užívají shodný název) a to by se mělo v popisném textu dost
pečlivě odlišovat. Nápodobně je to s časem : „**čas**“ je **veličina**, (možná je kontraveličinou k délce – čili
jsou tyto dvě veličiny jako dvě strany jedné mince – Velveličiny), která má podle současníků jednu
dimenzi,(i tak bychom tento artefakt měli odlišovat pro pojem veličina a pojem dimenze), ale podle mě
má čas – veličina také své 3 dimenze (nekompatifikované) ...dosud nikým nijak nepojmenované,
neboť je nikdo nehledal a po nich nepátral ; já je zatím pojmenoval t(1) ; t(2) ; t(3).

.....

PAROZAK [6.10.05 - 19:08]

Samozřejmě, že k výkladu smyslu pojmů délka – veličina (co má tři dimenze x,y,z) a čas – veličina (co má tři dimenze t(1);t(2);t(3)) patří dovykládat, že teprve „odvíjením-ukrajováním“ intervalů na těch
dimenzích se teprve počne čas odvíjet, plynout a počne u délkové veličiny měnit poloha bodu na
dimenzi délkové tj. ukrajuje se vzdálenost . Teprve jiným problémem je, zda se vesmír coby dimenze
dédková rozpíná ?, a co to je rozpínání vesmíru ? tj. rozpínání intervalů mezi body ? na délkové dimenzi,
anebo co? atd. ? To je jiná úvaha, ale zatraceně s tím souvisí. Odvíjení času „na dimenzi“ časové se nám
zdá podivné...“kdo odvíjí“?, že. Ale pochopme, že jako hmotný bod-Země letíme vesmírem (kamsi,
jaksi ...) a ukrajujeme tím na délkové dimenzi intervaly (aniž se o to jakkoliv přičiníme, a vnímáme, že
) a totéž je, že pohybem Země po vesmíru ona ukrajuje na časové dimenzi též intervaly a ty pak
pocítujeme jako tok-odvíjení času...bohužel už hůř „pocítujeme-vnímáme“ odvíjení intervalů na
dédkové dimenzi tím naším letem Země nazdařbůh vesmírem....A přeci se to koná p ř e s n ě stejně jako
s tím časem ; pozor, přesně stejně nikoliv : ty poměry intervalů ukrojených délkových ku intervalům
ukrojených časových jsou právě nejednotkové, jsou proto označeny jako v menší c ... a to je ono, ten
vzájemný poměr ukrajovaných intervalů se mění (!) ... a s ním se mění zakřivení časoprostoru a s ním
se mění vlnění časoprostoru a tím se mění hmotnosti atd....atd. Ve Třesku vesmír provedl-zahájil
nejednotkové poměry délkových a časových intervalů ukrajovaných – porovnávaných – poměřovaných
navzájem (což je ono vlnění vakua ... vlní se dimenze ! !) a jak se počnou vlnit dimenze, tak to je

konání/výkon nejednotkových ukrajování intervalů na dimenzích a jejich vzájemný poměr což je „výroba“ hmoty... a také té rychlosti menší než $c \cdot c = 1$

.....
PAROZAK-Navrátil [7.10.05 - 10:11]

SRNKA řekl [7.10.05 - 03:08] NOFACEmu : Před "velkým třeskem" žádnéj čas nebyl, resp. plynul nekonečně pomááaluuuuuuu.uu.u.....

(reakce) Je vidět, že pan SRNKA stále nemá jasno co to jsou veličiny, co dimenze, co rozměry... a pak tím pádem nemá jasno „co to ten čas vůbec je“ ? a jak ho přiřadit k veličině „délka“ a co ony spolu dělají... a proč a kdy ...? Pan Srnka čas vůbec nepovažuje za veličinu, natož že by měla dimenze (rozměry) ... pro něho je čas cosi jako : a) vesmír = éterb) éter + časoprostor + časové odtikávání ničeho, nikam, na ničem, pro nic. Jakoby byl čas do vesmíru transplantován „odkudsi“ (jiní dodají že neexistuje vůbec a že je to jen lidský pocit), nikoliv ze stavu před Třeskem, tam prý není. ... Pro pana Srnku je před Třeskem čas = neexistence = plynutí pomááaluuuuuuu.uu.u ; po Třesku čas = existence = plynutí „rychleéééé“ (mimochodem jak rychle, kde jak rychle ? To není řečnická otázka, to se ptám s plnou vážností ! Plyne ve vesmíru čas všude stejně rychle ? a kdy ne a proč ? atd. jak už jsem ty otázky kdysi řekl a nikdo na ně neodpověděl). A zdalipak to umí Srnka, co řekl, dokázat ? pokud ne, tak bych mu zopakoval jeho vlastní slova : *“Pana Navrátila prosím, aby se nadále "nedomníval", ale tvrdil a svá tvrzení zdůvodňoval. Tvrzení bez zdůvodnění není ani hypotéza, jenom předmět víry předhozený k věření a fyzika není náboženský spolek - takže pokud si bude něco "myslet", ale nebude to schopn nijak zdůvodnit nebo vysvětlit, PROČ si to myslíme - taxi to nechá pro sebe, OK?*

A dodám, že by ode dneška vše co řekne měl vzápětí dokazovat (!) aby vyhověl svým doktrínám.

PAROZAK-Navrátil [8.10.05 - 08:32]

SRNKA napsal [7.10.05 - 21:16] :

Jak to ten vesmír "ví", že ..0 ; 1D ; 1D/1T ; 1D/2T ; 2D/2T ; 3D/2T ; 3D/3T ; (tady je ten Třesk); 3D/4T ; 4D/4T ; ...atd. .. že má "Třesknout" zrovna u 3D/3T? I to už jsem Vám dvakrát popisoval. Opět se chováte nezdovořile, diktátorsky-nečetl jste to. Anebo četl a tedy jste magor. Napsal jsem že Třesk si nepředstavuji jako nějaký gigantický výbuch, ale pouze jako „tichou“ změnu původního stavu na stav nový. Při takové dedukci pak znamená, že onen Třesk nebyl jediný a že se „třesky“ dějí při každé změně. Psal jsem, že Třesk je „třeskem zákona-pravidla“ do stavu vesmíru. Do stavu poměru dimenzí před „naším třeskem“ č. 8 (např. č. 8) že byl ten stav dimenzí inertní-rovnovážný (rybník neměl vlny ani na hladině ani pod hladinou), stav že byl

$c.c.c = c.c.c = 1 / 1 = 0 / 0 = \text{nekonečno} / \text{nekonečno} (x^3/t^3 = x^3/t^3)$... a po třesku nastala změna poměru velikosti dimenzí, tedy jednotkové poměry původní se mění na. např. : $c.c.u = c.c.w \cdot k/K$.

rozbíhá se chod času. Samozřejmě, že to nevím a že plácám, neví to nikdo, ale je to nová idea a pohnutka do nových úvah (pro chytřejší hlavy než jsem já). Dokonce si myslím, že gravitace nemusela být po Třesku jako první fungující/nastolený zákon, ale až třeba jako druhý, třetí...? Takže to znamená, že vesmírný časoprostor před Třeskem č.8 jako jednotkový (!) (což nevíme jak je velký jak je a jak je starý ...velký věčně 10^{-26} m a starý věčně 10^{-43} sec...? = jednotkový ?) se ve Třesku č.8 počal „na všechny strany“ vlnit a „postupně“ rozvlnil/vlnil hladinu (nekonečného = jednotkového) rybníka až ke břehu... a to nikoliv „skokovou inflací“, ale postupnou sestupnou křivkou podle např. $x \cdot y = 1$. Takže „třesky“ byly vždy při změně stavu (poměru dimenzí ...což Vy nevíte co to je-pletete si veličinu s rozměrem). Takže je blbost prohlásit : jaktože vesmír ví, že má třesknout zrovna u 3+3D. Řekl jsem, že „třeskává“ při každé změně stavů... („třesk“ je skok, je to i v pobig-bangovém vesmíru, viz Darwin změny „stavů“ vývojové skoty v druhovosti zvířat, to jsou taky ty „třesky“ ...) takže vlastně třeskává i nyní v současnosti (což pozorujeme v jiných efektech, než si připouštíme - jsme k těm efektům pozorovatelem v "jiné" pozici, on efekt je v jiné pozici k nám... - a myslíme, že by to mělo být jinak – výbuchem.) Vznikne-li i nyní nová vesmírná změna – mutace AIDS, tak to je v posloupnosti další „třesk“ (on AIDS před 10 000 lety neexistoval a v nějakou chvíli „vzniknul“ – to je třesk ... třesk zákona-pravidla o změně stavu vlnění vakua, vlnění na rybníce). To, že vnímáme Třesk č. 8 jako „naš první třesk“, je jen proto, že v něm byl „pro nás“ zahájen chod-odvíjení času ... a „rozpínání“ prostoru (

kteře jรก kritizuji, neb to klidně může bŷt smřřřováním prostoru podle smyslu volby pozorovatele, je to rovnocenně – bod na vlně rybníka nevnímรก jak je vlna velká ...a vrabec sedící na drรกtech vidí na rybníce vlny tak malě, že si myslí, že tam nejsou ...atd. Jev rozpínání a smřřřování je tentůž podle pozice pozorovatele ; kdežto jev toku řasu jedním smřřem nelze ovlivnit řádným pozorovatelem PROTOŽE v tomto vesmíru po Třesku je „stupňování“ stavů změn dimenzí jednostranně“ podle : 0 menší věe menší cée. A tak po Třesku jakoby „musí“ existovat jiný vesmír (pouze jeden ! ! ! jiný, néeé řádně paralelní vesmíry), ve kterém se nenacházíme a v němž běží řas opačným smřřem, než v našem, a tak tam není „naše“ hmota, ale jakási „kontrahmota“ (pozor !, což není antihmota). Takže po Třesku ř. 8 možná vznikly dva druhy tēhož vesmíru a v obou jde chod řasu jedním protismřřným smřřem, ale ...ale jak uř cítíte : bude-li ŷčastníkem-pozorovatelem toho „kontravesmíru“ nepoznáte, že by řas tam řel „“opačným““ smřřem neb nevíte, že jinde nějaký kontravesmír(náš) existuje a tak i tam Vy prohlásíte jejich smřř toku odvíjení řasu za „normální“ tam-tok, ...tok jedním smřřem a pocit toho smřřu je stejný jako zde. Čili možná ten „kontravesmír“ neexistuje a opravdu po Třesku ř. 8 máme pravidlo o toku jedním smřřem a druhý smřř je „zakázaný“ ...ale u veličiny délka to neplatí (tam můžeme podle pozice pozorovatele říkat tēmuž jevu „že se smřřřuje i rozpíná...u řasu to nelze, ten teče jen jedním smřřem. Proč ? protože toto pravidlo (jiné pro veličinu délka a jiné pro veličinu řas) dávk/souvisí s oním oprávněním změn symetrií v asymetrie a naopak – v tom to je, že se změny symetrií v asymetrie konat mohou a v tom to je, že počne-li po Třesku ř. 8 bēžet řas, že se tím pádem bude i vlnit řasoprostor a vlnit i tak, že on bude kompaktifikovat vlnu „do klubíčka“ co vlnobalíčku a to uř bude hmota...hmota je dŷsledek spuřřění řasu ve Třesku jedním smřřem.

A proč jednou říkáte ..stav 3+3 D si představuji tēsně před Třeskem a tēsně po Třesku, také 3+3 D a..... zodpovězeno výře

a pak napíšete řadu .. 3D/3T ;(tady je ten Třesk); 3D/4T;... Nemělo by to bŷt napsané " 3D/3T ;(tady je ten Třesk); 3D/3T ;"...??? ... to nevím ! ...?? a přemýřlím o tom ... „jak“ se to stane, že : a) jednak se inertní stav počne vlnit a b) jak přitom i dojde k „narození“ další dimenze ... nevím. (?) Sám by jste konečně měl něco vymyslet. (krom neustálého svēho opakování vizí z rybníka). Vím-myslím si, že obojí se děje ; jen nevím jak. Je to zajímavé a budu o tom přemýřlet.

„A“ (artefakt = veličiny a jejich dimenze = řasoprostor, co se může rozmnořovat – klonovat) **krát Zákony „P“** (pravidla pro chování artefaktů) = **Velvesmír = Bŷh**....atd., atd. se mi to uř pro Vås nechce psát ,...perly sviním.

PAROZAK-Navrátil [10.10.05 - 11:47]

SRNKA řekl [9.10.05 - 11:59] : PAROZAK: No, tak jste mi to 5x vysvětloval a nakonec z vås vylezlo, že "Je to jen narychlo odflákнутý vymyřlený přříklad libovolný". Ano, ta poslounnost nárŷstu dimenzí od 0 do 3+3D je mnou vymyřlená, nikoliv mým opisem z Přirody a to na ukázk „jak by to ideově mohlo bŷt“ Proč jste to tedy neřekl rovnou řekl jsem to rovnou, že vře co říkám jsou jen a jen a jen návrhy – hypotéza nikoliv teorie....natož abych o tom co bylo před Třeskem vykládal nějaké pravdy. Řekl jsem v mnoha přispěvcích co a jak si myřlím o stavech před Třeskem ř. 8 (což jsem si označil minule pro potřebu označit „náš Třesk“ co o něm mluví fyzikové jako „první a poslední třesk našeho vesmíru v singularitě“) tedy jak si to představuji před Třeskem, a s a m o z ř e j m ě by mělo bŷt řtenářům jasné, že to jsou spekulace (neb jsem to presentoval po 5 let na svých web-stránkách) a 5x jste lhal o svejch lřích? Já nelhal, kdo tu je na lhaní, jste Vy a taky na ptákoviny, jako zde níř : Kdo z nås dvou je tady prolhaněj farizejm co...:o) Vy !

.....

PAROZAK [12.10.05 - 18:01]

NOFACE [9.10.05 - 11:10] řekl : ...aj tak je zahadou ako z obyčajneho vlnenia vznikne život

(reakce) : Víte, zajímavé to je, ale já když tak uvařuji napřič svou vizí o dvouveličinovém vesmíru, tak bych řekl, že není až tak divné/podivné „to vlnění“. Ono vlnění až nesmířně bizarní je pouze dŷsledkem matematických zadání pravidel a zákonů tēm dvěma veličinám jak se mají chovat k sobě jejich dimenze.

A pravděpodobně to zadání nebude asi složité. Ovšem mnohem zajímavější bude, že ono jedno/první počáteční pravidlo (každý předchozí pravidlo-zákon generuje nový následný zákon) bude umět generovat další a další a další pravidla, posloupnost pravidel a zákonů k chování artefaktů, které vesmír má – zdědil – vyrobil...tj. jen dva artefakty „délku a čas“ ; a ty pak jsou možná jen dvěma stranami jednoho artefaktu = Velveličiny, z níž to vše biologické zde na Zemi je, život i ty pocity, rozum a víra. Prigoginovo „stávání se“ je jemná posloupnost změn vnitrostavů na málo se měnících vnějších stavech. To podivné extra je, že i kdyby vesmír měl jiný Artefakt = Velveličinu a z ní dvě veličiny a ony pak tři dimenze a další svinuté ve hmotě, že pak i kdyby měl Vesmír jiné libovolné artefakty, že by z nich pomocí matematiky a stejných pravidel dokázal vyrobit možná totožný vlnění a totožný život ...! ! , to mě připadá *podivné*, že vlastně nezáleží na tom „z čehože se vesmír vyrábí“ ,ale „podle čeho-čím“(? ? ? ! ! !)

Probůh pochopte, (a dvakrát probůh, konečně už to čtete, doopravdy a čtení neodflákejte), že ať už si zvolíme jako jednotku/etalon interval na dimenzi **délkové** jakkoliv velký a jednotku/etalon interval na dimenzi **časové** jakkoliv velký, pak nám vyjde v „těchto“ jednotkách vždy rychlost světla stejná. (Je to snad jediný nevyvratitelný a nezpochybnitelný zákon vesmíru jako první a poslední záchytný „pevný“ bod). My lidé volili metr dlouhý „tak a tak“ a sekundu dlouhou „tak a tak“; a podle takové volby etalonů dimenzí veličin délka a čas nám pak vyšla rychlost světla $c = 2,9979246 \cdot 10^8 \text{ m / sec}$. Je vidět, že si můžeme zvolit jiné etalony-jednotky = intervaly na dimenzi délkové a etalony-jednotky = intervaly na dimenzi časové, ale tak, aby rychlost světla byla $c = 1/1$, tedy $c = 1$ délkový interval / 1 časový interval, nazvěme ho $c = 1 \text{ m}^*/1 \text{ sec}$. ($2,9979246 \cdot 10^8 \text{ m} = 1 \text{ m}^*$). Podle této volby jednotek pak můžeme přepočítat ČISELNĚ veškeré konstanty a jiné odvozené fyzikální veličiny (a nic to neovlivní , pouze to usnadní pohled na vesmír). Dosud jsem neřekl nic nového, převratného, že ! Máme-li už $c = 1 / 1$; pak víme, že rychlost menší než céé , označme jí např. wééé, získáme buď zmenšováním čitatele anebo zvětšováním jmenovatele. Dostávám se k vysvětlování své konvence :

$$1 = \frac{c}{t_c} > \frac{w}{t_w} = \frac{w}{t_w} > \frac{u}{t_u}$$

rychlost uúú je pak taková, kde současně klesá čítecitel a roste jmenovatel vůči céé

$$1 = \frac{x_c}{t_c} > \frac{x_v}{t_c} < \frac{x_c}{t_w} > \frac{x_v}{t_w}$$

"Dilatace času. Časový interval $\tau_0 \equiv t_c$ mezi dvěma událostmi je nejkratší ve vlastní soustavě Všude jinde se zdá, že doba uběhla mezi počátkem a koncem $\tau \equiv t_w$ tohoto děje je delší.

Kontrakce délek. Délka tyče (prostorový interval) $L_0 \equiv x_c$ je ve vlastní soustavě nejdelší možná. V každé jiné soustavě se tyče jeví kratší ve směru pohybu $L \equiv x_v$ " => To říká fyzika.

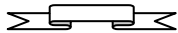
Jsou tu dva pohyby, rovnoměrný a zrychlený. Musíme pro popis změn tempa času oba stavy (zrychlený a rovnoměrný pohyb) odlišit. Takže je pravda, že zrychleným pohybem dostáváme testovací těleso do „stop-stavů“, v nichž zjišťujeme, že $v \rightarrow c$. Při každém „stop-stavu“ je vééé větší. Popis (co se děje s časem) můžeme vyrobit (a zjišťovat) pro dva případy : a) co se děje s časem při pohybu nerovnoměrném-při zrychlení a b) co se děje s časem při různých vééé v různých „stop-stavech“ v nichž se zrychlení mění na rovnoměrný pohyb s $v(1), v(2), v(3)$ atd. Takže a) budeme sledovat jen stavy s rovnoměrným pohybem s různými véééčky. a zjistíme (vyhodnocením informací co donese foton z rakety), že čím je vyšší vééé, tím je tempo plynutí času na raketě pomalejší – to zjistíme my, domácí pozorovatel P(1) v domácí soustavě S(1) která je „pasována do klidu“. Ale na raketě velitel tvrdí, že tempo plynutí času se mu nemění. Takže o tom, že probíhá změna tempa času na raketě P(2) může mluvit a tvrdit jen Zem-pozorovatel P(1) a to z informací které dostal fotonem co odtamtud přiletěl. Po každém vyšším vééé ; $v(1) < v(2) < v(3)$ zjistí P(1) že čas na P(2) dilatuje, ale kosmonaut to sám na sobě nepozoruje, on má stále stejné tempo odvíjení času při všech různých rychlostech (!) protože on snímáním „do své soustavy“ nemůže změnu vééé zjistit tím, že jí nemá k čemu vztáhnout, když jí vztahuje jen do své vlastní soustavy.... proto on ani nemůže (a nesmí) měnit tempo času „ve své

vlastní soustavě“. Změny „o něm“ může prohlašovat jen Zem-pozorovatel a nejen prohlašovat ale „číst je z fotonu“ co přiletěl. Resumé je takové, že čím je vyšší věéé rakety (tedy její rovnoměrný pohyb v oněch „stop-stavech“), tím zjišťuje pozorovatel P(1) v základní soustavě S(1) pasované do klidu, že je dilatovanější-pomalejší tempo plynutí času rakety, ale né na raketě. Opakuji : rakety, ale né na raketě. Je jasné, že budou-li se věééčka zmenšovat v stop-stavech bržděného pohybu, tak se tempo odvíjení času rakety (né na raketě) bude zvyšovat a vracet se do původního tempa až bude stejné jako $v(n) = 0$... což znamená, že vše vypráví-pozoruje P(1) do své soustavy. On P(1) může sledovat zmenšování věééček při brždění rakety jako stop-stavy, čili $v(n) = 0$ je soustava pozorovatele v klidu. Kosmonautovi se nejprve při $v \rightarrow c$ zpomaluje tempo plynutí času a při $v \rightarrow 0$ se opět tempo plynutí času zrachluje. Takže jsem výklad provedl pro „stop-stavy“ v nichž je raketa v rovnoměrném pohybu. Nyní si rozeberme pohyb zrychlený a co se děje s časem při tomto pohybu. Já-Navrátil se domnívám, že při zrychleném ohybu dochází k pootáčení soustav (ke křivení časoprostoru ... souvislost s gravitací, která je kompatibilní se zakřiveným časoprostorem). Při pohybu zrychleném dochází k pootočení soustav S(1) a S(2) a tím pádem přiletí foton (foton co nabere informaci o nedilatovaném čase na raketě) a donese informaci z rakety, že na raketě je dilatovaný čas, protože i na fotonu jsou vstupní informace pootočený a tedy pozorovatel P(1) snímá pootočené informace říkejme tomu, že pozoruje dopplerův posuv ve spektrech čar... je to jev z pootočení soustav. (((Dokonce později mohu popsat, že soustava tří dimenzí délkových se pootáčí realizovaných situacích i jinak než soustava tří dimenzí časových.... čili se pootáčí tyto dvě soustavy 3D prostor a 3D času, „časor“ vzájemně různě-možně ... a tak se i „proplétají“ atd. ... výklad na jindy))) Tedy : foton donese do základní pozorovatelný v klidu informace které se musí opravovat „gama členem“ Lorentzovským, abychom napravili to pootočení soustav. Toto my-Zem-pozorovatel P(1) pozorujeme na raketě P(2) dilataci času a on kosmonaut „sám na sobě ne“. Zrychlený pohyb provádí pouze pootáčení soustav, anebo jinými slovy zakřivuje časoprostor, tedy mění se gravitace při změně zrychleného pohybu. Při opačném „zpomalování“ rakety na ní stop-stavy říkají, že věééčko klesá a jde k nule tj. k rychlosti klidové co jí má zvolená soustava jíž jsem dalí $v = 0$ „uměle“. Nikde zde neprobíhá přechod tělesa do budoucnost. Do budoucnosti se nedostává ani Zem, ani kosmonaut. Je nepravdou, že kosmonaut, který měl při vzletu ze Země stejné tempo času jako základna, že kdesi u Betelgeuse bude pozorovat své tempo času stále stejné ale že se mění tempo času v jeho okolí, jak pane tvrdíte, a že bude pozorovat, on kosmonaut „okolí“ v němž běží čas rychle a jemu pomalu, je to nesmysl. Pokud něco prohlašuje kosmonaut tak to „prohlašuje do své soustavy“ a o tom pak Zem nic neví. Pokud kosmonaut prohlašuje svá zjištění, že má stejné tempo furt a mění se tempo „okolí“ do soustavy pozemské, tak to kosmonaut prohlašuje na Zem pomocí fotonů, které tam pošle... a tím pádem jsme u toho původního popisu, že ony fotony chytáme a zjistíme na nich rudé posuvy atd., tedy pootočení soustav a tedy dilataci a tedy to co my na zemi „odchytíme“ zase neví kosmonaut „co“ jsme odchytily za informace.

Z ničeho nic přestalo být světlo spojitým tokem, ale dostalo něco, co jako první pojmenoval Einstein. Nazval je kvanta a dnes jim už familiárně říkáme fotony. Přitom vlny stále zůstávají spojitými, ale jsou-li pro pozorovatele-vyhodnocovatele promítány do přímky (rovina je natočena k oku pozorovatele tak aby byla pozorována jako přímka), pak vlnu v rovině pozorují jako úseky zhuštěných bodů a úseky zředěných bodů. Čili v jistém smyslu a z jistého měřítka mohou považovat „na přímce“ zhuštění za „úsečka-kvanta“ a zředěná místa za „úsečky-mezery“. Čili jakoby se mi na přímce střídaly dva druhy stavů tj. nuly a jedničky (fotony a mezery...v el. proudu elektrony a mezery) . Takže kvantování je defakto promítání spojitosti zvlněné do jisté průmětny, kde se jeví jako nespojitě střídání „žředěnin“ a „zhuštěnin“. V podstatě každý vlnobalíček lze označit právě proto jako diskrétní „nespojité“ k ostatnímu celovesmírnému časoprostoru ač to pravda není, je to pouze „pravda z promítání“.... proto každá částice-vlnobalíček ze dvou veličin časoprostorových je „do časoprostoru“ propojen a to se projeví v Heisenbergově principu neurčitosti, který je vadně interpretován, neb do jeho relací neurčitosti chybí činitel (jakási „nekonečná vlna“ či pootočení ? nevím jak to nazvat) „delta t/t“ který je-li dodán, pak „napravuje“ onu neurčitost. Tento činitel rovněž je „vesmírotrvorný“ v tom smyslu, že realizuje respektive odlišuje veškeré (tedy mimo mezony) hmotové stavy vlnobalíčků.

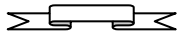
.....

((i okamžik je interval na časové dimenzi a ten interval ukrajuje každá elementární částice, ona se po časové dimenzi posouvá, ... a protože posun „po intervalech“ po dimenzi časové a posun „po intervalech“ po dimenzi délkové je k sobě navzájem nejednotkový, což je opět projev různých vln těchto dimenzí zvlněných navzájem, tak tento nejednotkový poměr intervalů dimenze délkové a časové je oním „zákonem“ pro stavbu hmoty. Časoprostor 3+3 D nezvlněný (co se nachází před Třeskem) se začne vlnit po Třesku tím, že nastanou ony nejednotkové poměry intervalů dimenzí, čili jiná vlna dimenze časové s jinou vlnou dimenze délkové se spolu „vlnobalíčkují“ na hmotové útvary.

Výklad vize 78

Pane, říkáte to v souladu s mou vizí : když tlesknu dlaněmi, tak je to "pevný" náraz "pevné" hmoty, ale víme, že budeme-li se do dlaně koukat mikroskopem a jiným zvětšovací přístrojem, tak...tak je atom vodíku vlastně skoro prázdný. Zvětšíme-li ho na velikost fotbalového hřiště, tak uprostřed stojí proton o velikosti fotbalového míče a kolem hřiště lítá elektron jako kulička hrášku a ... a to vše "mezi tím" je 99,3% prázdný prostor (!) No a když se koukneme do toho protonu, tak se tam choulí kdesi v koutku 3 kvarky a taky "mezi nimi" je 99,7% "volného prázdného prostoru" tedy časoprostoru....a koukneme-li do těch kvarků...???, tak ?... Takže ty dlaně, co tleskly, se nám zdály jen "plné hmoty", ony jsou "prázdné od...od hmoty", ony jsou plné časoprostoru, co se na Planckových škálách vlní a vře...Takže máme-li prázdný časoprostor, který vře, (křiví se až běda) tj. vlní se a ...a tak tam v tom vřícím Higgsově poli se rodí elementy (vlnobalíčky) ,co jsou "vlnoučtvary" něco jako "stop-stav" ve vlnových funkcích, a tak ten útvar (každý jiný pro jinou elementární částici) je sestavený ze samotného časoprostoru, je jakýmsi "klonem" obecné funkce s pevnými parametry na rozdíl od "nepevných parametrů" toho vřícího Higgsova pole. Konglomeráty takových "prázdných" vlnoshluků co „plavou“ na dalších vlnách – polích, jsou pak v makroměřítku těmi plnými dlaněmi co tleskajííííí.....a "pevně" tleskajííííí.

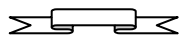
Výklad vize 79

Debaty na LN

Pane Vašíček, já jsem vašemu výkladu nakloněn. Řeknu jen filozofickou poznámku : rozlišuji matematiku (Vaše úvaha o rovnicích) od fyziky takto, filozoficky : matematika je "číslo krát číslo", kdežto fyzika je "číslo krát veličina (fyzikální)". Když uvážím, že i ty veličiny (délka a čas) jsou kvantovány, pak se i matematika zatraceně blíží přírodní realitě...a přidám-li do úvahy mou hypotézu o stavbě hmotových útvarů z časoprostoru samotného tj. vlnobalíčků dimenzí veličin délka a čas, tak jsme ještě blíže vašemu výroku o tom, že realita jsou vlnové rovnice. A uvážíme-li, že jev kvantování délky a času se dá vidět jako "průmět vlny do průmětny", jako průmět nejen vlny, ale i vlnoshluků třírozměrného do roviny (kde se shluk nepatrných úseček-skorobodů projeví jako "kvantík" té dimenze a neshluk bodů jako mezera) tak pak se ještě více blížíme k tomu vašemu pojetí, že vesmírná realita "jsou rovnice"...zní to až moc abstraktně, ale pokud se potvrdí, že hmota je realizována vlnobalíčkovaním samotného časoprostoru tj. dvou veličin "délka" a "čas" tak Vy jste udělal skok k Pravdě a podstatě víc než ti co Vám oponují.

Matematika je „otisk“ reality do rovnic-znaků a čísel...pokud však i hmota je sestavena z časoprostoru samého tedy z veličin délka a čas a...a pokud tyto veličiny „délku“ a „čas“ příroda vlní a pak pozorovatel snímá do pozorovatelný tak pak se to projeví (ten snímek v pozorovatelně) „kvantováním“ veličiny čas a veličiny délka. Nespojitosť je jen „jevem“ na promítacím plátně. Tak pakliže je hmota „z kvant veličiny čas a délka“, pak už nejsme až tak daleko od toho, že fyzikální realita je sestavena „z čísel-znaků“ sestavených do matematických systémů, které už mají pouze za úkol „říkat“ jak se chová

hmota-konglomeráty vlnobalíčků z délky a času v časoprostoru navzájem a jak probíhá posloupnost vývoje změn-proměn hmotových struktur i časoprostoru a obojího navzájem..

Výklad vize 80

Moje představa o čase

I část

Z jakého konce to vyprávění začít?

Nezbylo mi než začít „odkudkoliv“ ... a budu si k tomu popisu i „půjčovat“ své již dříve hotové formulace už použité v debatách s jinými fyziky.

Nejdřív musím vysvětlit svou představu pojmů : dimenze, složka, rozměr, osa, ...

Víme, že kolem nás se nachází prostor a čas, a víme to jaksi z přirozenosti. Víme, že prostor je veličina odvozená. Základní veličinou nezastupitelnou (pro vytvoření prostoru) je „něco“ co si pojmenujeme „délka“. Pak tato *délka-veličina* je jednou ze dvou jediných fyzikálních veličin, které realizují „sama sebe“ n-krát ; a tím realizují své – řikejme tomu – „dimenze“. Takže veličina „délka“ jako „monoveličina“, má schopnost „se klonovat“, sebe klonovat (můj pomocný výraz) a klonům říkejmež „dimenze“ té monoveličiny „délka“. Je to sice nezvyklý popis, ale prosím o toleranci výrazovosti. Samozřejmě se to dá říci jednoduše i složitě, např. že prostor je-vznikne-realizuje se „*vezmeme-li monoveličinu délku třikrát*“, tj. že provedeme multiplikace téže veličiny. Ale to by bylo v jemném podání/vysvětlení nepřesně. Prostor není realizací použití veličiny, Veličiny „délka“ a to třikrát (!), ale je realizací použití tří dimenzí té monoveličiny jménem „délka“. Čili hrubě vulgárně řečeno pro realizaci Prostoru vezme vesmír monoveličinu „DÉLKU“ a jejím pootáčením kolem „pevného bodu“ udělá 3 *dimenze sebe sama*, a udělá : délka krát délka krát délka ... Čistě z historických důvodů je shodné slovíčko pojmenování artefaktu veličiny „délka“ s jednou z dimenzí této samé veličiny. Takže nyní znova : dám-li „*krasomluvu*“ stranou a povím to „normálně“, řeknu : **Veličina „Délka“ má tři dimenze : délku, šířku, výšku.** ... a z historických důvodů se používá i další slovíčko „hloubka“ i „dálka“, a jiná slovíčka. Pro definování prostoru by se mělo užít slov : prostor toť dimenze od „*Veličiny Délka*“ na třetí..., a v podstatě to tak je, ale měli bychom stále mít na paměti, že prostor je vyroben ze tří dimenzí této monoveličiny-artefaktu, artefaktu = božího Faktu. Takže v tomto odstavěčku mi nešlo o geometrii jako takovou, ale o vyjasnění pojmosloví.

K pojmosloví musím ještě kousek dodat : Pouze veličina délka (a za chvíli k tomu připojím i veličinu čas) má **dimenze**, nikoliv složky, nikoliv rozměr. (vektor délky má složky ... proto, že je můžeme rozložit do dimenzí veličiny Délka). Ostatní veličiny (odvozené) nemají dimenze, ale **složky** té veličiny. Složky mohou ony ostatní (nezakladní) veličiny mít (a mohou existovat ty složky) právě díky existenci dimenzí délkových. Dimenze délkové se tak stávají „prostředím“, do kterých se promítají s 1 o ž k y jiných veličin, např. síla. Veličina síla nemá dimenze, ale má složky. Pak přichází v pojmosloví ke ztotožnění dimenzí délkových (později i časových) s **osami rastru**, do soustavy tří os, což je pojem geometricky nekřivých idealizovaných dimenzí délkových. Rastr-soustava tří os je v reálu vesmírného časoprostoru fyzikálně neexistující soustava, protože „rastr dimenzí“ délkových je vždy (v tomto po Třeskovém vesmíru ! !) zakřiven, takže soustava tří dimenzí délkových (později i časových) nezakřivených se jmenuje *soustava os* a je použita jako ideální geometrický rastr pozorovatelný. Tedy znova : Veličina délka má *dimenze*, ostatní (odvozené) veličiny mají *složky*. **Rozměr** je pak výraz pro zvolenou jednotku té dané veličiny. Tedy dimenze délková má rozměr „metr“. Síla má rozměr „Newton“, což je „konjugovaný“ název pro „balíček rozměrů“ jednotlivých veličin tj. *kilogrammetr za sekundu nadruhou*.

Poznámka : V tomto pojetí výkladu výše by byla řeč jistého pána Louby vadná a zmatečná, ocituji odstavěček který on řekl : “ ... *jestli jsem dobře pochopil máte svůj vlastní koncept a jestli mu rozumím tak délkový rozměr spolu s rozměrem času, tvoří něco, cosi jako radius vektor mířící od svého počátku při Big Bangu a promítající se nám do tří složek délkových (prostorových) a složek časových, vlastně se tomu říká vektorové složky, jestli se dobře pamatují. Potom bychom tu hovořili o šestivektoru a teď mě napadá , že ve strunové teorii je taky víc rozměrů... “*

Čas :

Domnívám se a jsem přesvědčen, že Čas je také nezadatelná základní veličina ze stavu vesmíru podobně jako Délka. Obě veličiny jsou dvěma stranami jedné mince, tj. Veličiny jako artefaktu tohoto megaVesmíru. Navrhnul jsem zkoumat to, zda i veličina Čas není podobně jako veličina Délka také trojjediná, naklonovaná do dimenzí. Použiji k obhajobě tohoto návrhu „hrubou filozofii“ : co není zakázáno (vědou ani přírodou) to může být povoleno a tím zkoumáno...A zakázáno by znamenalo, že zavedení do rovnic by se tyto zásadně narušily-změnily-zničily (význam soudobých zákonů).Tím obraňuji logickou možnost o takové skutečnosti uvažovat, takovou navrhopat a takovou debatovat a takovou zkoumat zda to možné je či není ...Pokud má čas také své dimenze, pak je otázkou „proč už je někdo neobjevil“ ?, a jak v rovnicích fungují aby se nenarušila podstata ?...jistě...ale to, že je nikdo neobjevil může mít důvod/příčinu v tom, že je nikdo doposud objevovat ani nechtěl. A narušení podstaty nevznikne například když vezmu zrychlení $a = x / t$. t a budu se domnívat, že ho zle psát jako $a = x / t_1 \cdot t_2$ s významem dvou dimenzí. A že je nikdo neobjevil má také příčinu v tom, že tok-odvíjení-tempo času do tří směrů (shodných s dimenzemi veličiny „délka“) tj. do tří dimenzí času, je stejné ($t_1 = t_2 = t_3 \dots?$), respektive neměřitelně rozdílné, respektive to nikdo nezkoumal.

Pokud bychom zavedly tyto tři dimenze $t_1 ; t_2 ; t_3$ veličiny Čas do fyziky, tak i kdyby neexistovaly (tedy byly dvě z nich „nulové“), tak to nebude porušením žádného zákona. Pro ony tři dimenze veličiny čas ještě nemáme slovní výrazy jako u délek, tedy něco jako : časošírka, časodélka, časohloubka atd. ...**a proto** (pokud existují) u času v začátku nerozlišujeme „slovními názvy“ tři dimenze času. Napíši-zapíši pouze t(1) ; t(2) ; t(3), nebo ($t_1 ; t_2 ; t_3$)..... Slovo dimenze a složka se taky často zaměňují jak jsem už o tom mluvil. Veličina „délka“ má dimenze, ale veličina síla má složky (a složky má p r á v ě protože síla „F“ její vektor se do dimenzí délkových může rozložit, čili složky F(x) ; F(y) ; F(z) se do tří dimenzí délkových r o z l o ž í a „do nich“ se ztotožní a...a pak jsou to „složky síly“ v dimenzích-do dimenzí veličiny délka. Veličina „síla“ jakožto veličina nezakladní náhodou rozložit na složky jde. Jsou však „fyzikální jevy“, které do složek rozložit nelze. (náboj...spin...barva kvarku ...atd.). Proto asociativně budu nadále mluvit o tom, že i veličina „čas“ má tři své dimenze času, prozatím nepojmenované, jen s označením t(1) ; t(2) ; t(3).

K možnosti vícedimenzionálního času nutno říci další úvahy. Především otázku je-li pravdou že vesmír má-vyukazuje vícedimenzionálnost veličiny čas, proč si toho nikdo doposud nevšiml ? anebo proč to nepoškodilo dosavadní fyzikální poznatky že nebyly do rovnic fyziky zavedeny? Jeden z důvodů už předešlu hned, schopnost člověka (i přístrojů technických) vnímat jednotkový interval času je o osm řádů „slabší“ než vnímat jednotkový interval délkový. O tom bude řeč níže.

Nyní pokročím-přikročím k úvaze „jak pozorujeme-vnímáme dimenze“. Vesmír má tři dimenze x , y , z té veličiny co jí nazveme „Délkou“ a všechny tři její dimenze jsou také délkové. Víme, že těleso-Země se v prostoru přemísťuje . Víme to ? .., a posouvá a my-těleso to „nevnímáme-nepozorujeme“ sami na sobě ... pouze „koukáním“ na jiná tělesa. Ale posouvání po časové dimenzi vnímáme-pozorujeme „pomocí tiku“ , tiky což jsou pojmové lidské náhražky za intervaly na dimenzi času aniž k tomu vjemu „tiku“ potřebujeme okolní tělesa.

Pro čtenáře poznámka : I vadné úvahy, nedokonalé úvahy, nedokončené úvahy (jako je tato moje) jsou dobré k tomu, že čtenář „podle nich“ vede své paralelní úvahy, přemýšlí nad nimi a sám si je už vylepšuje. A O TO JDE! ! ((ovšem máme dva druhy čtenářů...tomu druhému druhu ne-homosapiens jde při čtení o něco jiného, o to **jak zformulovat nadávky** a nejhnusnější ponížení, osobní útoky a označení toho autora do řady potupných zvířecích podob. ((debile, pošuku, blázne, Bohunice, pako, trole, mááčo, šílenče, šarlatáne, stupidní blbečku, nemocnej di si vzít prášky a dalších 700 stran podobných invektiv – o to jde čtenáři té druhé kategorie. Jedni hledají v nedokonalé směsici poznatků a názorů ty špatné aby je použili-zneužili a ti druzí hledají ve stejné směsici bílých a černých kuliček ty bílé aby je použili a nezneužili tj. i pochválili ikdyž vše nebylo pouze „pravda“))).

Znova : Víme, že těleso-Země se v prostoru přemísťuje svým pohybem čili se přemísťuje posunem po dimenzi čili se přemísťuje ukrajováním intervalů „na dimenzi“. Otázka : Na které-po které dimenzi z těch tří dimenzí se těleso posouvá ? Umíme to určit-zjistit kdyby nebyla v prostoru „jiné tělesa-body kolem“? A logika velí : těleso *se pohybuje* po vesmíru, časoprostorem, po trajektorii, která se dá, se může rozložit do tří složek, a toto slovíčko „složky“ použiji když při výkladu do něj zapadají svým tradičním významem, hůř se vnímá řeč, že trajektorii dráhy rozložím do tří dimenzí než do tří složek.

Složky jsou název slovní, který se hodí pro odvozené veličiny (síla energie, hybnost atd.), které se promítají do dimenzí délkových. U veličiny „délka“ např. vektor délkový této veličiny použijeme ve stejném smyslu rozložení do složek, ač je to rozložení do dimenzí té veličiny. Já to tu vykládám až primitivně „debilotvorně“ jen proto, že dodnes není zcela významovost pojmů chápána jednoznačně. (Když uděláte anketu mezi fyziky-odborníky ať podají svou verzi-výklad o pojmosloví, uvidíte tu hrůzu...jak to bude nekonzistentní a nejednoznačné !!! Tak mi to tolerujte.). Pro ujednocení obecného pojmosloví a významosloví by se mělo říkat, že : **Veličina délka (potažmo čas) má dimenze nikoliv složky. A ostatní veličiny (odvozené, nezákladní) mají složky nikoliv dimenze.**

II část

Vrátím se k pohybu tělesa.

Kdyby měl odpovědět „vnější pozorovatel“ ve vesmíru po které ze tří dimenzí se těleso vesmírem pohybuje, řekl by, že těleso-Země se pohybuje-ukrajuje intervaly na všech třech dimenzích. (vnímáme to my tu na zemi ? vnímají toto zjištění na zemi přístroje člověkem vyrobené ? NE !!! pokud si nenajdeme ve vesmíru *jinou* „vztažný bod-soustavu“...NEVNÍMÁME pohyb do tří směrů a přesto to nepokládáme za nějaký div to „nevnímání“ ale nevnímáme-li čas do tří směrů to už každý pokládá za divné ...proč ? Pohyb „dopředný“ (po délkové dimenzi) je tedy pohybem do všech tří směrů prostoru...!!! protože každou trajektorii si lze rozložit do složek, do tří dimenzí délkových do dimenzí od Veličiny Délka. Ale „kam“ se posouvá to těleso ? Proč ten směr „kam“ se posouvá, nazýváme „dopředu“ ? Ukrajování intervalů na dimenzi „dopředu“...(?) Může se těleso obrátit a letět (ukrajovat intervaly) prostorem „dozadu“ ? po stejných stopách jak letělo „dopředu“ ? To je otázka, že ? Jak tedy Zem letí vesmírem ? Kdo to pozoruje ? a jak se to „pozoruje“ ? ((přesto to všem připadá normální, ale u času nikoliv, proč ? ač ani u toho postupu po délkových dimenzích to tak jasné není, zda je ten postup po jedné dimenzi anebo po třech dimenzích))).

Totíž... : Tak jak těleso vede vesmírem posun „po délkové trajektorii dopředné“ a my jí umíme rozložit a říkat, že „ukrajuje“ v prostoru intervaly „na dimenzích“ (tj. posouvá se bod-hmotový po dimenzi, z bodu na bod té každé dimenze. O kvantování délky-prostoru i času řeknu až později), tak se to těleso posouvá i po časové dimenzi „jedné dopředné“ ! !, ale my to „neumíme“ (neb nechceme či nepotřebujeme) rozložit do časových dimenzích všech třech ! ! Přesně nápodobně se děje posun tělesa vesmírem po délkové trajektorii i časové trajektorii (s rozkladem do tří složek) ovšem s tím, že křivost trajektorií pohybu „do času“ a „do délky“ je $r \dot{u} z n \acute{a} \dots$ a především o 8 řádů ($c = 10^8/10^0$). Vnímání i měření „křivostí“ je o osm řádů rozdílné. Proč ? Nevím, ale domnívám se, že je to z důvodu „posunu naší pozice tělesa- pozorovatele“ na světovém světelném Feynmanově kuželu. (?). Lze to sice napravit volbou jednotek, ale přesto....???

Časová dimenze je obdobný „špagátek“ jako je dimenze délková. My-Zem se posouváme vesmírem také do tří časových dimenzí, jako se posouváme do tří délkových dimenzí... , posouváme se tedy „po časové dimenzi“ a rozložíme to do tří složek-dimenzí časových a totéž s posunem po délkové dimenzi „dopředu“ po jedné dimenzi, pak to rozložíme do tří složek-dimenzí délkových.

Otázka : Ví někdo, ví nějaký pozorovatel ve vesmíru zda Zem si ukrajuje svým pohybem-posunem po jedné ze tří dimenzí veličiny délka interval (kus dráhy) „větší“ než po zbývajících dvou ? Pozor, prosím přečtete si tu větu znova. Lze říci, že po jedné dimenzi „letíme“, posouváme se (auto po dálnici) *více* než po druhých dvou ? Proč si myslíme, jedeme-li autem, že se posouváme po jedné ze tří dimenzí jinými intervaly (za stejnou jednotku času) než po těch zbývajících dvou ? Ano, nám se v autě po dálnici zdá, že do jednoho směru ukrajujeme vesmírem více intervalů délkových než do druhých dvou dimenzí...ale...ale jak to vidí pozorovatel z Kvasaru ? Klíííí’o-píííí’o tomu pozorovateli „natočme“ soustavu (jeho nebo té Země ?) tak, aby pohyb Země vnímal-testoval-snímal do průměten tak, že lehce Kvasar zjistí, že do všech tří „složek“ se Zem-auto posouvá stejně.(!) Ano, jedu-li autem po dálnici, jedu do všech směrů (vesmírem) stejnou rychlostí, neb si umím vždy natočit soustavu pozorovatele abych v té soustavě snímal v každé ose stejný interval ! ! Totéž platí o tom čase , vlastně obdobně obráceně...my už jsme v té natočené soustavě v pozici tak, že vnímáme tok času, plynutí, tedy ukrajování intervalů časových na všech jejich třech dimenzích stejné....!!!. Proto ať se „člověk“ pohne ve svém prostředí kamkoliv, tak se mu zdá, že čas plyne do všech směrů stejným tempem (tedy pokud by to bylo jedním ze směrů jinak, je to neměřitelně malý rozdíl... a nikdo se nepokusil ho měřit). Zajímavá je otázka : proč je tempo plynutí času p r á v ě takové jaké ho pozorujeme a není jiné ?

Připomenu relativitu, že v soustavě pozorovatele je tok-plynutí času nejrychlejší (intervaly „tiku“ jsou nejkratší, čili se jich vejde „do jednotky“ více) a na všech tělesech majících nenulovou rychlost (i zrychlení) je tok času (ukrajované intervaly jsou delší, čili tik je „pomalejší“ vůči tiku v základní soustavě pozorovatele „v klidu“) pomalejší. No a potom když si pozorovatel v takové své vlastní soustavě pozorovatele kde je tik nejkratším intervalem ho zvolí za „jednotku“ bez ohledu na „pravou jednotku vyrobenou vesmírem“ $c = 1/1$, tak pak tou volbou krátkého intervalu času vyrobí pozorovatel-člověk c jako (řádově) $c = 10^8/10^0$. Otázku „proč je tik-interval času na Zemi takový jaký je“ jsem ale nezodpověděl ... protože to nevím. A nevím zda ve vesmíru je tik-interval toku času, ukrajování po časové dimenzi v jeho vlastní soustavě jiný než je v naší vlastní soustavě ????. Lze to nějak zjistit ? Úvahy o tom až později. Vracím se k rozpracovanému výkladu.

Zopakuji to : u auta na dálnici pozoruji posun auta po jedné dimenzi více než do ostatních dvou směrů z důvodů „sebe- pozorovatele“ umístěného do speciálně natočené soustavy – i já pozorovatel se pohybuji spolu s autem...do dvou stejně a do třetí dimenze odlišně . U auta na dálnici pozoruji posun do jedné dimenze po jiných intervalech než do druhých dvou, a převedu si to pootočením soustavy pozorovatele tak, že pak vnímám posun stejný do všech tří dimenzí délkových. U času je ta soustava „už natočena“ tak, že tiky-intervaly ukrajované na všech třech dimenzích časových jsou stejné a musel bych soustavu tří časových dimenzí pootočit, abych zjistil, že se auto do jiné ze tří časových dimenzí posouvá-ukrajuje intervaly jiné než do druhých dvou. No a to se přeci děje u té rakety...tím, že ona zvyšuje rychlost tak dilataje čas v jenom směru, v jedné dimenzi časové a v druhých dvou ne, nebo jinak...to vše z titulu pootáčení soustav (a vjem pozorovatele do jeho soustavy jinak natočené).

U času je to tedy „obrácené“, tam už totiž, („bohužel“ pro vědecký pokrok) se nám zdá - pocítujeme, že do každé ze tří dimenzí času ukrajujeme-odvíjíme-odtikáváme stejné intervaly. Znova a znova : Jedeme-li po dálnici jedním směrem, máme dojem, že po jedné dimenzi ze tří se vesmírem pohybujeme po jiných intervalech než u zbývajících dvou, ale myslíme, si že čas „nám běží, čili že času ukrajuje Zem-těleso-bod cestou po vesmíru jen stále stejné intervaly do všech tří dimenzí času a proto ten čas považujeme za jakýsi „radiální skalár“...je to pravda ? O co by šlo se opřít „oko pozorovatele“ aby ve vesmíru pozoroval tok času jedním směrem jiný než ve druhých dvou ? Víme to ? Měřil to někdo ? a kde, na jakém kvasaru by musel být pozorovatel, aby „viděl“, že se Zem-pohybuje do dvou časových dimenzí jiným tempem než do ostatních dvou... a ...a přesto si o tom vypráví kdekdo jak dědeček stárne na raketě „jedním směrem“ jinak než „okolí“, což jsou ony druhé dvě dimenze času...atd. Pro takový nový poznatek museli bychom stanovit třetí soustavu, anebo to lze vysledovat i „doma“ dořešením této mé úvahy ? (anebo natáčet tou soustavou, a jak a kdy ?) tj. musel by nás ohodnotit jiný „vnější“ pozorovatel a ten by –snad–mohl říci, že v jednom ze tří časových dimenzí se Zem ubírá „rychlejším tempem“ tj., že v jednom ze tří směrů délkových je i tempo plynutí času jiné než v těch druhých dvou. Je vnější pozorovatel ?, ne. Ale je takový „třetí pozorovatel“ uvnitř který by nám to sdělil ? Jak by si oni tři (Zem, raketa a třetí pozorovatel „vnější“, sdělovali informace a jak by se ony relativisticky dopplerovsky zkrslili ??). Je možné při posudku-testu hodnot rakety, že se bude soustava tří os (tří dimenzí délkových) pootáčet jinak než soustava tří os (tří dimenzí časových) ? Kdy ? Podobně jako pozorovatel ze Země neumí vyhodnotit po které ze tří délkových dimenzí se pohybujeme více a po kterých „stojíme“, neukrajujeme intervaly do zbylých dvou, tak totéž platí o tom čase, o těch třech dimenzích času s tím, že záleží na pozici pozorovatele co snímá hodnoty a pak na pootáčení soustav. Ukázal jsem zde (*01odkaz*), že relativita STR a s ní spojené dilatace času, kontrakce délek a změny hmotností souvisí komplementárně přesně podle matematického jednoduchého vztahu Pythagorovy věty.

To byl výklad o pojmu „pohyb-posun dopředný“. A co je pohyb „dozadný“ ? Neexistuje! Obdobně s časem ; my-těleso při přemísťování se vesmírem vždy ukrajujeme intervaly kladné na dimenzi časové i délkové. Záporné intervaly neexistují. Takže víme, opravdu, že nelze se pohybovat „zpět“, přesně zpět po téže trajektorii, ani po délkové dimenzi, ani po časové dimenzi....

Chcete snad říci, že nepozorujeme třídímenzionálnost času jen proto, že ho „nevidíme“ ? a že třídímenzionálnost veličiny délky čili prostoru „vidíme“ ? Opravdu ? Jenže my opíráme své pozorování o hmotu-hmotné objekty kolem sebe.Tak se přemísťete do nekonečného prázdného prostoru, tam si „sedněte“ na elektron nebo neutrino a tam se koukejte coby to neutrino kolem sebe...nebudou-li hvězdy a žádná jiná materie, (a tím i ani pole) jak poznáte třídímenzionálnost prostoru ? Co když se díváte na „černé plátno“ či jste „v černém plátně“ ...?, tedy na dvě dimenze...? Ono totiž tím, že jsme

pozorovatelem hmotným jako jsou lidi a jejich přístroje, tak ony/oni samy o sobě takto složité „věci“ jsou už nejméně třírozměrní a tak nemohou pozorovat „jen absolutní“ dvourozměrnost VŠEHO..., ale známe částice, které jsou dvourozměrné a kdybychom byli takovou dvourozměrnou částicí, klidně bychom uměli a mohli pozorovat ve vesmíru od hmoty prostého dvoudimenzionální vesmír. (?). No, takto vedená úvaha se odklání od „přirozené úvahy“ a já se k ní vrátím.

III část

Takže se dá shrnout, a kousek rekapitulovat, že *Čas* i *Délka* je veličina. My lidé vnímáme čas „už v pohybu“, tedy čas vnímáme už jako odvíjení času, jako tiky-intervaly-kvanta, jako ukrajování intervalů po/na časové dimenzi tak jak se my-těleso posouváme vesmírem, posouváme i do dimenzí délkových i do dimenzí časových.

Přemýšlím jak by šlo identifikovat dvě časové dimenze „od sebe“ čili jak identifikovat, že u zrychlení není ve jmenovateli t^2 , ale $t_1 \cdot t_2$, tedy, že $t^2 = t_1 \cdot t_2$...jak polohovat testovací těleso-céziové hodiny (a udělit jim pohyb zrychlený) a pozorovatelnu-pozorovací céziové hodiny (s pohybem rovnoměrným) a samy sebe jako doplňujícího pozorovatele-vyhodnocovatele, abychom ověřili $t^2 = t_1 \cdot t_2$ (?)

A nyní : proč se vůbec těleso prostorem posouvá, mění polohu ? proč nestojí ? a co to znamená „stát“ a neukrajovat na délkové dimenzi intervaly ? Je to možné ? a je to představitelné, že by Těleso „stálo“ bez posunu tj. bez pohybu (a čas by „běžel“) ? Podobně je to s tím časem : je možné že by čas „stál“ ? (i kdyby byl vícedimenzionální ?). Pokud obojí není možné, pak se ptám : proč čas běží zrovna takovým tempem jakým běží ? a proč se pohybuje-přemísťuje po vesmíru právě takovým tempem jakým se pohybuje ? A víme my vůbec jakým „tempem“ se posouváme ? jak velké intervaly ukrajujeme na dimenzi ? i dimenzi délkové i dimenzi časové ? Proč to nevíme ? Já si osobně myslím, že to víme..., naštěstí to víme ... a na štěstí je to náááádherný zákon, od něhož lze poznávat cokoli, tj. vše !, že základním a *prvním* zákonem vesmíru je nikoliv interval jednotkový, ale „možnost“ poměru intervalů dvou veličin tj. dvou dimenzí od dvou veličin tj. cééé a my jí říkáme rychlost cééé, $c = 1 / 1$. Toto je fantastický poznatek o vesmíru a snad první **nezpochybnitelný zákon** už neměnný, naprosto důvěryhodný. Zákon o poměru intervalů. To znamená, že lze-li volit na dimenzi jedné ze dvou veličin libovolný interval a označit ho za jednotkový, pak už tím pádem je volen i jednotkový interval na dimenzi časové, aby jejich vzájemný vztah byl $c = 1/1 = x_c / t_c$. Jak velký interval na délkové dimenzi je jednotkový ? Libovolně velký, $x_c \rightarrow 0$, $x_c \rightarrow$ nekonečno, $x_c = a$...ale po zvolení už nelze volit jednotku téé, na té dimenzi druhé, časové veličiny. Takovýto vesmír s časoprostorem absolutně nezakřiveným (kde $c^3 = c^3 = 1^3/1^3$) se v tomto vesmíru nenachází reálně, ale nachází se před Velkým Třeskem... v tomto vesmíru ideální $c^3 = c^3$ se nachází jen jako „rastr os“ lidmi projektovaný coby ideální „tečná“ pozorovatelná 3+3dimenzionální.

To znamená, že je-li „jednotkový interval“ libovolně veliký (ale poměr intervalů už je „pod zákonem“), tak v takovém prostředí časoprostoru, kde „vládne“ jednotkový stav, tak tam v takovém stavu vůbec nevíme jak je vesmír „z takového“ časoprostoru jednotkového veliký či starý... tam nevíme nic jen tu jednu symetrii tj. poměr x ku t ... $c = 1/1$. Já se domnívám, že takový stav vesmíru byl před velkým Třeskem. Takový stav vesmíru neobsahuje žádnou hmotu, ani pole, ani virtuální částice, je to naprosto inertní stav, vládne v něm symetrie. ((To ovšem neznamená, že před Třeskem byl jen tento jediný inertní symetrický stav. Já se domnívám, že i před Třeskem se střídaly symetrie s asymetriemi – o tom řeč později))). Po Třesku však nastala změna. symetrie se mění na asymetrii „stavu vesmíru“, Třesk není výbuch, ale „pšouk“ coby zrealizování změny stavu podle zákona „o nutnosti změny stavu“ v posloupnosti změn (kyvadlových i jiných změn symetrií v asymetrii a naopak). Takže po Třesku nastává stav $\mathbf{v} < \mathbf{c}$ (potažmo $v_i^n < c^n$) ... což jinými slovy znamená **realizace nejednotkových poměrů intervalů** na dimenzích veličin Čas a Délka...., což jinými slovy znamená „křivení časoprostoru“. vznik a zahájení realizace nejednotkových poměrů dimenzí od veličin znamená mohutný vějíř možností křivení časoprostoru a řazení zrealizovaných lokálních „zkřivenin“ – vlnobalíčků jako „stop-stavů“ a zacházení s těmito stop-stavy vlnostavů-vlnobalíčků jako s klony.

Vrátím se ještě zpět do úvah „jednodušších“.

V jednotkovém vesmíru (před Třeskem) čas *n e b ě ž í* a bod se tam *n e p o s o u v á*, aby změnil polohu. ((ani na fotonu čas neběží, protože foton svým posunem po vesmíru, posunem i po dimenzi časové i dimenzi délkové „ukrajuje“ jednotkové intervaly ...takže foton vnímá stáří vesmíru t 14,24 miliard let jako za „jednotku“ a tedy jeho tik-interval byl jen jeden – foton zestárl jen o jeden tik))). Čili

„lidsky“ řečeno čas začne běžet až po Třesku ve chvíli kdy „předmět hmotový“ změní svou r y c h l o s t céeé na vééé tj. ve jmenovateli je nejednotkový interval času. Tikání času, odvíjení času, krokování na časové dimenzi je jev-projev až tehdy kdy se porovnává jednotka času s nejednotkou...což nastalo po Třesku. Po třesku však nastalo krom zahájení toku času, toku intervalů krájených na dimenzi časové nejednotkových ještě něco : nastal stav hmotový.

IV část

Já Navrátil tak navrhuji vizi-hypotézu, že i hmota je realizována ze dvou základních veličin a tedy kombinačním uspořádáním vlnostruktur různých dimenzí těchto veličin do diskretních lokálních vlnobalíčků o velikosti Planckových rozměrů-intervalů. Čili tím, že se mění céeé předTřeskové na vééé, tak tím se spouští čas i tím se realizuje křivení časoprostoru a realizuje vlnobalíčkování diskretních porcí časoprostoru na elementární částice...i hmotnost je pak vlastnost-chování-projev těchto vlnobalíčků, které se konglenerují.

Znova a znova :

Samozřejmě, teprve „odvíjením-ukrajováním“ intervalů (jiných než jednotkových) na těch dimenzích $t(1);t(2);t(3)$ se teprve počne čas odvíjet, tj. pocitově plynout a počne se u délkové veličiny měnit poloha bodu na dimenzích délkových tj. ukrajuje se vzdálenost po intervalech.

To byl výklad o posunu pozice hmotného bodu vesmírem po obou typech dimenzí (**jakoby** vesmírem stacionárně neměnným).

Nyní další problém : Křivení časoprostoru nese sebou i možnosti způsoby křivení a posloupnost těch možností „různých“ křivení (a zřejmě v té posloupnosti řazení provedení „prvků posloupnosti“ podle zákona o střídání symetrií s asymetriemi se „vybírají“ jisté geometrické možnosti). Myslím si, že jedním typem „křivení“ časoprostoru (anebo poměru dimenzí do stavů asymetrických) je ono zrychlení $a = x / t^2$, které je důvodem gravitace....a tento typ „křivení“ (časoprostoru) a možná i jiné matematické vyjádření křivení vede k soudu o „relativistickému“ o rozpínání vesmíru.

Jiným problémem je, zda se „rozpínají jeho dimenze“, z toho jedna jinak nebo všechny stejně?... a problém je co to vůbec je rozpínání dimenzí ? tj. je to rozpínání mezer mezi body na délkové dimenzi ?, anebo co? Na kosmologické rozpínání prostoru se usuzuje z rudého posuvu emisních čar ve spektrech světla. A fyzikové říkají jedním dechem, že toto kosmologické rozpínání-roztahování-natahování metru-vzdálenosti (asi někdo vsouvá do metru „nové“ mezery nebo body...já ovšem to přisuzuji vlnění-zavlnění časoprostoru n-dimenzionálního a pak projekci toho zavlnění vždy do systému o jednu dimenzi nižšího) tj. fyzikové říkají, že rozpínání prostoru se děje nezávisle na hmotě, nezávisle na rozinkách-galaxiích rozsetých homogenně po prostoru ve vesmíru a přesto panuje rovnováha $\Sigma E(k) = \Sigma E(p)$...? Takže divné je to, že vzdálí-li se dvě galaxie od sebe kosmologickým vzdalováním, což prý není z vlivu kinetiky obou těles-galaxií, (rozpínání kosmologické je na kinetice těles nezávislé), tak se ale podle mě pak změna vzdálenosti do výpočtu gravitačního přitahování musí započítat (anebo né ?). Kde se tedy projeví oka suma $E(k)$ při výbuchu ve Třesku ? (... pokud tam vůbec „se zrodila“, na což já nevěřím i když fyzikové elegantně všechno nevysvětlené opatřují slovíčkem „zjevilo se-nastalo“ z ničeho). Vzdalování „homogenně rozmístěných těles“ nedělá ani gravitace, ani antigravitace, ani kinetika galaxií, ani černá hmota, ale dělá to „někdo-něco“ kdo ten prostor kosmologicky rozpíná, pouze prostor...není to divné ? Ale oddalují-li se galaxie kosmologicky tak přesto mezi nimi ubývá gravitace, ale neubývá gravitace uvnitř galaxie, tam skoro naopak....a tam „v galaxii“ je kosmologické rozpínání zanedbatelné anebo vůbec (ano ?).

Já však si myslím, že rudý posuv ve spektrech má jiný důvod : foton-posel když opustí testovací těleso (kvasar či hodně dalekou galaxii, že si vezme s sebou údaje „výstupní soustavy“ toho tělesa a když přiletí sem do přijímače, že odevzdá údaje potočené, dopplerovsky pootočené a tím zkreslené (to je to pootočení z vlivu zahájení křivení-vlnění časoprostoru po Třesku). Znamená to , že soustava emitenta fotonu a soustava příjemce fotonu mají k sobě navzájem pootočenou soustavu a my snímáme hodnoty „afinní“, vesmír-časoprostor i na globálních kosmologických vzdálenostech je zakřiven, soustavy tím pádem pootočeny, proto foton dorazí pootočený....ale dokonce sám možná „letí rovně“ (?). Pak ovšem podobná úvaha s podobnými otázkami „o pootočení soustav“ respektive se zavlněním-zakřivením časoprostoru uvnitř galaxie se vyrojí v myslí ohledně galaxie samé. Uvnitř galaxie je už časoprostor více zakřiven než je křivost mezigalaktická. Proto by se do Newtona v galaxii měla dosazovat vzdálenost

mezi objekty či segmenty galaxie nikoliv jako úsečka přímá, ale úsečka křivá a docela dost křivá (možná i podle křivosti spirálních ramen ..?) Pak by ale ten Newton vyšel diametrálně jinak a tím by se mohla i vysvětlovat ona anomálie pohybů těles a sekvencí hmoty v galaxii z nichž se usuzuje, že v galaxii je stonásobek neviditelné hmoty (tedy 95%). Já věřím na to, že žádná hmota ve vesmíru nechybí, že tam ta černá hmota není a že se vysvětlení neexistence černé hmoty najde. Pro mě je podivné, že by ve viditelné části galaxie bylo 10^{39} kg hmoty tj. hmoty viditelné „pravé“ a na periferii galaxie v jistém „haló“ by jí bylo toho „neviditelného druhu hmoty, prachu“ ještě 10^{41} kg coby stonásobek celé galaxie viditelné a že by takovéto rozložení hmoty fungovalo (?) (gravitačně.) Tím dosazováním do $F_g = G.M.m/x^2$ „zakřivených úseček x“ mezi tělesy v galaxii by se mohlo i vyjasnit, že žádná hmota ve vesmíru nechybí. Foton možná proletí galaxií přímo (skoro přímo) po nezakřivené trajektorii (málo zakřivené), ale gravitace sama jako interakce se musí z neznámého důvodu dosazovat už s úsečkou křivou... Takže původ a důvod „kosmologického rozpínání“ ? Já ho spatřuji v tom, že se po Třesku začne časoprostor vlnit-křivit a že také záleží „odkud“ to rozpínání pozorujeme, z jaké velikostní škály pozorovatele. Myslím si, že ho pozoruje elektron-pozorovatel vesmíru jinak než galaxie sama“ zvolíme-li jí jako pozorovatele okolního vesmíru.

Poznámka pro čtenáře : I kdyby z toho co říkám zde byly na 90% bláboly a nepřesnosti, tak je říkám a chci říkat už proto, že při čtení toho čtenáře tyto vadné myšlenky-bláboly provokuje a evokují v jeho mozku myšlení do opravných schémat těchto vizí. Můj text je z toho hlediska i tak tvořivým, plodným.

V část

Co to znamená „křivení“ ? a jak si ho interpretovat „do vlnění“ a pak jak si vlnění hodnotit/vyhodnotit obecně, podle jakých pravidel, jakých rovnic, geometrických rovnic ? Odvíjení času „na dimenzi“ časové „hopsáním po malých intervalech“ se nám zdá podivné..., že, hopsání po délkové dimenzi se jeví přirozenější. Přesto...kdybychom neměli pod nohama zemi, jak bychom v pustém vesmíru vůbec poznali, ze se my-hmotný bod vůbec přemísťujeme „po dimenzi délkové“? ale poznali bychom „v uších“ jak tiká čas, tedy jak při přemísťování se vesmírem ukrajujeme intervaly-tiky na časové dimenzi. Takže to jsou velmi zvláštní „dojmy“. Ale pochopme to, že jako hmotný bod-Země letíme vesmírem (kamsi, jaksi ...) a ukrajujeme tím na délkové dimenzi intervaly (aniž se o to jakkoliv přičiníme, a vnímáme, že) a totéž je, že pohybem Země po vesmíru ona ukrajuje na časové dimenzi též intervaly a ty pak pocítíme jako tok-odvíjení času...

Ale nyní přijde to, co dělá vesmír vesmírem : ty poměry intervalů ukrojených délkových **ku** intervalům ukrojeným časovým **jsou právě nejednotkové**, jsou proto označeny jako **v menší c**... a to je ono, v tom bude zásadní smysl existence tohoto typu vyjádření stavů vesmíru a ve vesmíru, ten vzájemný poměr ukrajovaných intervalů se mění (!) a mění se souběžně nikoliv jedna dimenze délková k jedné dimenzi časové, ale mění se souběžně mnoho dimenzí délkových ku mnoha dimenzím časovým...se změnami poměrů dimenzí se mění zakřivení časoprostoru a s ním se mění vlnění časoprostoru a ... a tím se mění i veškeré hmotnosti a stavy hmotové, interakce atd. protože i ony jsou jen a jen vlnobalíčkováním dimenzí veličin do útvarů, které pak mají vlastnosti a chování hmoty. Ve Třesku vesmír nevznikl, ani „nebouchl“, on provedl-zahájil v této pozici/předělu pravidlo-zákon o realizaci nejednotkových poměrů délkových a časových intervalů ukrajovaných – porovnávaných – poměřovaných navzájem, což je v podstatě „křivením časoprostoru“, tedy libovolným vlněním dimenzí. Počnou-li se vlnit dimenze, tak to je konání/výkon nejednotkových ukrajování intervalů na dimenzích a jejich vzájemný poměr „k jistému projevu“, což je i „výroba“ hmoty. Velký Třesk je v tomto smyslu „předělem“ dvou stavů, stav před Třeskem byl stavem veličin „délka a čas“ kde tyto veličiny a jejich dimenze byly k sobě v poměrech „jednotkových intervalů“. To znamená, že takový časoprostor 3+3D je naprosto plochý, nezakřivený, nekonečný či nulový či jednotkový ((**vím, že nesmím pro takový stav použít matematické vyjádření $0 = 1 =$ nekonečno, ale mohu použít $0/0 = 1/1 =$ nekonečno/nekonečno ... a pořád nevím jak bych vyjádřil svou nutkavou myšlenku, že ve vesmíru neplatí rovnováha tj. zákon zachování, že on je pouze lokálním stavem a to mnohdy se ho musí dosáhnout uměle... že prostě platí můj princip „horkého bramboru“ tj. nevím jak napsat „nerovnici“ $10^{550} = 10^{550} + 1$, kde ta jednička je ten horký brambor co se přehazuje z levé strany rovnice na pravou stranu rovnice a občas se ten brambor nachází „uprostřed“ tedy není ani vpravo ani vlevo a v tu chvíli platí ona symetrie –lokání– ve vesmíru a přesto globálně neexistuje symetrie, furt tam je někde „přebytek“..., dokonce by ten „přebytek**

= horký brambor“ mohl vypadat takto: $1 = 10^{550} + 1$...to je např. ta otázka proč převládá hmota nad antihmotou (?)... že existuje pouze posloupnost střídání symetrií s asymetriemi tj. „princip horkého bramboru“. Já sice nevím jak to zapsat matematicky, ale moudří fyzikové si s tím poradí).

Stav vesmíru před Třeskem je tedy bez hmoty, je inertní, beztvary, neměnný ve všech aspektech a...a pokud se může něco vůbec o takovém stavu mluvit, tak, že poměry „ukrajovaných“ intervalů na délkových dimenzích ku intervalům na časových dimenzích, tak jsou jednotkové, viz $c = c = 0/0 = 1/1 = \infty / \infty$. V tomto smyslu byl Velký Třesk tichým „předělem-zlomem-změnou“, tedy zahájení realizace Pravidla. A to pravidla o střídání symetrií s asymetriemi stavů poměrů nejednotkových intervalů a jednotkových intervalů do posloupnosti, vývojové posloupnosti, která z toho střídání stavů vzejde. Ve velkém Třesku tedy „byl spuštěn chod-odvíjení“ času“...tím, že mohlo nastat $v < c$, tedy tím, že se počal časoprostor vlnit, tedy tím, že na scénu přišly stavy nejednotkových poměrů intervalů délkových ku časovým... a tento nepoměr, tedy nejednotkový poměr znamenal „křivení“ na všech úrovních časoprostoru, „hustě“ však na Plancově úrovni (časoprostorová pěna, Higgsovo pole, vřící vakuum, virtualita částic, jiná pole atd. a neposledně elementy hmotové jako prosté lokální diskrétní vlnobalíčky ze samotného časoprostoru... které se pak „nabalují“ atd.) ; a tak „po spuštění“ času nastává i zrod hmoty. Po Třesku tedy nastal „náš vesmír“, náš stav vzájemného chování časoprostoru zakřiveného „málo“ a hmoty tj. časoprostoru zakřiveného „hodně“. Ve Třesku mohly nastat dva případy : $v < c$ anebo $c^* > c$. Kdyby si vesmír „vybral“ možnost tu opačnou $c^* > c$ k tomu co máme zde „v tomto typu vesmíru“ $v < c$, pak by „tam“ v takovém druhu vesmíru bylo vše co označujeme jako „anti-“, jako, říkejme tomu např. „kontra-“ (o popis se pokusím na jiném místě výkladu).

Dotknul jsem se už toho, že považuji veličiny „délka“ a „čas“ za veličiny „pomnožné“, které mohou sebe sama „klonovat“ a tím realizovat vícedimenzionální stav vesmíru. Myslím si, že časoprostor do 3+3D (tři časové dimenze a tři délkové dimenze) je geometricky „prostý“(byť zakřivený) a že vyšší dimenze už jsou „zabudovány“ (kompaktifikovány) do hmoty-ve hmotě jako složité vlnové útvary podle složitých vlnových funkcí, funkcí „multivlnových“, které matematikové ještě ani neobjevili. Ale zřejmě je *substitučně* zastoupen s přehledem pravdivým zápisová technika chemie a i molekulární biologie. V jaderné fyzice by se měly zápisové techniky změnit anebo alespoň souběžně vyzkoušet zda zápisová technika dvouznačková (jak jsem s tím už začal) bude pro některé úvahy a popis přírody užitečnější (pomocí ní se zjeví nové obzory a nová problematika přírody) než stávající zápis. Dodal bych ještě svůj názor, tedy poznámku, že svinuté dimenze (nad 3+3D) v i pojetí strunařů jsou pouze ve hmotě, anebo ve stavech hmotě podobných (pole), takže volné (volně poletující) svinuté dimenze v časoprostoru 3+3D nejsou, to je vadná konstrukce, vadný úhel pohledu a myšlení.

.....
Ukázka **opis** z jedné debaty na Mageu [4.10.05 - 17:59] :

(citace pana Petrika) : „*Jak ale tenhle Váš model souvisí s existencí skrytých dimenzí vakua?*“

(reakce Navrátila) : Ha, he ..Model neprokázaných superstrun jak souvisí s existencí neprokázaných skrytých dimenzí ? ? To je stejná myšlenková produkce, jako já říkám, že dimenze se „neskrývají“, ale kompaktifikují se do hmoty, do vlnobalíčku vakua a ten už je hmotových artefaktem ...atd. Blud jako blud, že ...ale asi ne. Blud můj je k ukamenování a pro V.Hály a EFOURFy a Petrasky k zavlečení na psychiatrii a blud strunařů a Motlů je k chvále-opěvování velkohubých ...až to sdělíte mimozemšťanovi, že není blud jako blud, určitě bude kroutit hlavou nad těmi kritérii „bludů“.

.....
Autor: [Navrátil](#)

Datum: 09-10-06 10:50

LOUBA :

(citace Louby) : Navrátil: jestli jsem dobře pochopil máte svůj vlastní koncept a jestli mu rozumím tak délkový rozměr spolu s rozměrem času, tvoří něco, cosi jako radius vektor mířící od svého počátku při Big Bangu a promítající se nám do tří složek délkových (prostorových) a složek časových, vlastně se tomu říká vektorové složky, jestli se dobře pamatují. Potom bychom tu hovořili o šestivektoru a teď mě

napadá , že ve strunové teorii je taky víc rozměrů než čtyři, ale jsou tam ty zbývající zavinity, nejsou zřejmé, nejsou vidět.

(N-reakce) :V mém konceptu je to jinak, zcela jinak : Když popisují časoprostor 3+3D tedy $c^3 = c^3$, tedy ten stav časoprostoru před Třeskem, co je pouze jednotkový. Tak vlastně jednotkový časoprostor je jakoby „rastr“ neexistující v reálném poTřeskovém stavu vesmíru (ale který si do zakřiveného stavu „jako rastr“ stále dáváme pro naše výpočty a naše zobrazení), který je už zakřivený a ve kterém po Třesku probíhá posloupnost zakřívování časoprostoru při střídání symetrií s asymetriemi. První zakřivený stav bude zřejmě gravitační (asymetrie) druhý do posloupnosti stavů bude ? nevím, bude něco symetrického tj. asi „zbytkový časoprostor“ versus „m“-hmota gravitační...pak už se bude „vyrábět“ křivost časoprostoru na lokální úrovni a budou vznikat elementární částice jako vlnobalíčky (asymetrické) a interakce jako stavy symetrické (lokální) atd. ... to jak detailně vzniká posloupnost stále složitějších stavů kompakťovaných vlnobalíčků, to nevím. Víím, tedy domnívám se, že počet dimenzí tří délkových a tří časových je/může být nesvinutý, pouze zakřivený a další dimenze i časové i délkové už budou svinuty a to ve hmotě tj. ve vlnobalíčku časoprostorovém jenž má chování a projevy hmotové.

(citace Louby) : Takže potom ve vašem konceptu by ty tři složky času musely být zavinity také,
(N-reakce) :ne, ne, ne

(citace Louby) : neboť jsou rovnocenné a nejsou zřejmé, doufám...

(N-reakce) :ony jsou zřejmé, ale nikdo jejich „zřejmost“ nezkoumal ...

(citace Louby) : Jenže tím se nám čas vůbec vytratí a nemůže být pozorovatelný.

(N-reakce) :čas ... bylo by dobré a lepší nepoužívat slovíčko čas v tom „duchu“ jak ho používáme „běžně“, je lepší se vyjadřovat **a**) „o intervalech“ na časové dimenzi a **b**) tempu toku těchto intervalů. To je přesnější. Takže tok-tempo ukrajování stejných etalonů-intervalů na částice a v pozorovatelně je stejné ale etalony jsou různě dlouhé, tedy v pootočené soustavě částice a v soustavě pozorovatele jsou stejně dlouhé, ale už jsou ty soustavy pootočeny, pak sejmutím stejného etalonu ze soustavy částice do soustavy pozorovatele dojde „k prodloužení“ intervalu časového tj. k prodloužení toho předtím pootočeného intervalu, neb ho snímáme do naší soustavy k částicové soustavě pootočené. Chápete ? Možná to vysvětluji neobratně, nepřesně. Ale vííme, fyzika to tvrdí, že čas v soustavě pozorovatele, která je pasována do klidu je nejrychlejší možný, lépe řečeno etalonové intervaly-tiky pozemské soustavy pozorovatele jsou nejkratší (ať už je zvolíme jakkoliv velké jako etalon) a pak na všech testovacích tělesech ve vesmíru jsou „obrazy našeho etalonu“ delší a delší – to říká fyzika, proč ? Protože testovací těleso, když zvyšuje rychlost, tak nemusí pootáčet soustavou dimenzí délkových-prostorových, ale určitě pootáčí soustavou tří dimenzí časových. Nakonec při promítání intervalů dimenze t(1) která se pootáčí, provedeme doma do klidové soustavy do dimenze t(2) a tím se zjeví ona dilatace INTERVYLU času né tempa času, tedy i tempa, pokud změníme etalony-tiky.

(citace Louba) : Všichni , ale čas vnímáme jako měřitelnou změnu, pak by se musel uznat buď další čas a nebo čas se nemůže rozložit do vektorových složek,

(N-reakce) :ale může se rozložit do vektorových složek, ovšem je nutné si uvědomit důvod proč po rozložení do tří vektorových složek běží ten čas ve všech třech složkách stejným tempem ? Tam je nutné o tom přemýšlet. **Z neznámého důvodu se bod-pozorovatel-těleso pohybuje po „časové trajektorii“ vesmírem a jakoby se „pro něj natačí“ sama trojdimenzionální časová soustava tak, že všechny tři složky spuštěné z bodu na osy, na rastr dimenzí jsou stejně velké, že všechny tři složky mají stejný interval. U pohybu posunu bodu vesmírem „po prostoru“ je to obráceně : „rastr os-tří dimenzí délkových stojí a pohybuje se ten bod a..a do „nehybného rastru“ se spouští složky o různých a proměnných velikostech. V „časoru“ je to tedy obráceně : bod také putuje po časoru, ukrajuje intervaly ale rastr tří os se natačí tak, že stále jsou složky stejně velikosti. Už ale nyní vííme ze soudobých poznatků, že na raketě „v jednom směru“ se vyrábí dilatace tempa času, dilatace změny etalonu časového intervalu a to druhých dvou směrů nikoliv. A už nyní vííme, že lze „pro třetího pozorovatele“ natočit soustavu tří os-rastru časových os tak, že složky-etalonové intervaly budou všechny tři stejně velké. V této pozici se nachází Zem a „lidský i přístrojový vjem“ odvíjení času do tří směrů....soustava**

je natočena aby byly všechny tři složky o stejném etalonu-intervalu tikání. Pak se začne rastr-soustava tří os-dimenzí časových) pootáčet (na raketě) a „domácí pozorovatel“ jí vidí jak se tam dějou věci relativistické tj. dilatace.

(citace Louby) : jinou možnost tu asi nemáme. To co míníte "dopředným pohybem" chápu jako směr tzv. šipky času, která je potvrzena empiricky na makroskopické úrovni, co vím tak v mikrosvětě toto neplatí, resp. nemůžeme to prokázat, děje zde chápeme jako obousměrné,

(N-reakce) :což souvisí s mou vizí vlnobalíčkování, kde vlnobalíček nemůže ani jinak vzniknout, pokud se dimenze „nekrotí, nepřekrotí“ tak, že část této dimenze, kousek intervalu této dimenze nemá „směr dozadu“ tj. do minulosti. Já to popisoval lapidárně na „špagátku“ (časová dimenze) kdy vlna např. sínusovka se u vrcholu „převlní“ a udělá se surfařská vlny s překlopeným vrcholem ; pak takovou „překlopenou“ sínusovku vlnu surfařskou když promítnete do rastr-soustavy (časové soustavy) tak na průmětně např. vodorovné ose musíte ono překlopení vlny vidět jako že se „nachvililinku čas konal dozadu, aby se honem rychle zase at šipka času vrátila do dopřeného odvíjení intervalů. Takže „ve hmotě“ ve vlnobalíčku což je klubíčko svinutých dimenzí i délkových i časových se nachází kratinké intervaly časové i do minulosti, což ve velkoškále časoprostorové prostě není.

(citace Louby) : já si myslím, že to i souvisí s uniformitou jednotlivých druhů částic mikrosvěta. Úžeji řečeno v makrosvětě vidíme individuality, ale v mikrosvětě tomu tak není,

(N-reakce) :makrosvět dominuje „první interakční stav“ v posloupnosti stavů tj. gravitace a to je stav dvou „hemisfér“ **a** časoprostoru versus **b**) „m“-hmota a když Vám napíši rovnici těchto stavů do dvojkové soustavy, pak je to jasné i Maruše z 5A. Od nelineární gravitace postupuje střídání symetrií s asymetriemi rychle do mikrosvěta, do lokálnosti a tedy čím je to „jemnější“ tím víc se ty stavy stávají lineárnějšími, něco jako (! je to filozofie a píše jí za plného vědomí !) posloupnost $10^0 = 10^0 + 1$; $10^1 = 10^1 + 1$; $10^{100} = 10^{100} + 1$; $10^{nekonečno} = 10^{nekonečno} + 1$; čímž jsem nechtěl urazit matematiky a sebe poslat do blázince, chtěl jsem ukázat pro oči jak se mění asymetrie v symetrii a že směrem do mikrosvěta se tak děje. Na ukázkou změny gravitace v linearitu interakcí v mikrosvětě mám hezkej obrázek, sem vložit nejde.

(citace Louby) : kupř. elektron je jen jeden, nebo jinak všechny jsou si za stejných podmínek totožné, tam bychom snad mohli mluvit o nějakém "dozadném" pohybu.

Jinak se omlouvám, že tady produkuji možná něco co zná každé "fyzikální dítě", ale to je přece smyslem tohoto fóra, objasnění laikům věci pro ně vzdálené.

(N-reakce) : Pane, Vy sám jste se na začátku pasoval do laika a že cosi kamarádi u piva...nyní se pasujete do role poučovat laiky...? To neberte jako nadávku, jen jako podivení. A máte pravdu, že debatovat o věcech fyzikou už „hotových“ lze kdykoliv a mlže to dělat kdokoliv na libovolné úrovni důkladnosti....i my laikové.

(citace Louby) : Ke všem zúčastněným pánům této debaty: Nechtěl bych zakládat důvod k osobním sporům, vždyť poznávání by nám mělo být radostnou hrou a ne impulsem k pranici..

(N-reakce) : O.K. souhlas.

Pane Louba (co se stydí za své jméno), děkuji za pěknou debatu a určitě mi porozumíte v tom prohlášení, že já vykládám své vize samozřejmě určitě nepřesně, určitě nedokonale, určitě zkresleně ... prostě nedělám si patent na pravdu poznatku, je to opravdu jen nedokonalá vize s chybami, hypotéza a hledání. Dík za toleranci.

.....
Pane Louba : Popsal jsem vedle na jiné dotazové větvi panu THC svou novou vizi vzniku hmoty, vizi „a“. On namísto, aby podal protiargumenty k „a“, podal konstatování „b“. Pak se divil že jsem tento styl nazval „já o koze ty o voze“ anebo že taková diskuse-dialog jsou vlastně dva monology a že bud budeme se prát o názor „a“ oba anebo o názor „b“ oba svými stále lepšími protiargumenty anebo je nutno debatu zrušit, případně nechat spor rozhodnout třetí osobou. Myslíte si, že tento můj postoj je špatný. Pan THC z toho byl rozčarován a neuznal to.

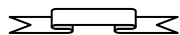
Totěž hrozí že nastane zde. Já tu uvedu svou vizi „a“ a přijde pan XY (nechci říci že to bude zrovna V.Hála) namísto logických argumentů prohlásí že je to blábol = argument to vědecký anebo prohlásí, že věda to říká jinak, tedy vizi „b“ a tím že někdo říká vizi „b“ tím dokazuje že vize „a“ je nesmysl. No... posuďte sám. Už jste mohl číst o tom co já si myslím a jak to popisují co bylo před Třeskem. Nyní bych to doplnil takto : Budete-li „na fotonu“ tak tam čas „neběží“...že,... respektive foton vnímá tik, odvíjí etalonový interval dlouhý 14,24 miliard let, tedy je to interval jako celé stáří vesmíru. No a jak si myslíte, že sám foton vnímá rozpínání vesmíru ? My Zem pozorujeme, že každý objekt co je od nás dál, že se větší rychlostí vzdaluje až dorazíte ne Periferii pozorovatelnosti vesmíru, neb ona se pohybuje od nás céééčkem, ale foton , foton se pohybuje céééčkem i od předmětů blízkých i těch kousek vzdálenějších i od kvasaru i od Periferie vesmíru. Takže pozoruje vůbec foton „rozpínání časoprostoru“... čas mu stojí a délka (rozpínání) mu také stojí. Pro foton je vesmír „stacionární“...a přesto to úplně není pravda... z hlediska nás-pozorovatele. Pro foton jakoby byl vesmír „stále jednotkově veliký“ a „jednotkově stále stejně starý“ ... já se pak domnívám, že právě takový, skoro takový vesmír je před třeskem, tedy je tam „jednotkový časoprostor“ bez hmoty, bez sebemenšího zakřivení, tím pádem bez gravitace a jiných polí, je to stav časoprostoru – nazvěme ho „inertní“ a ... a jak že je velká ta „jednička“? pro interval délkový i pro interval časový ? je velká $0 = 1 = \text{nekonečno}$ (!!! a už vidím jak se hyeny sbíhají aby mě za tuto rovnici ukamenovali ... to není rovnice, to pouze jen já nevím jak bych to zapsal nějak i nematematicky ... a protože tam před Třeskem už jsou dvě veličiny a ony mají své dimenze a tak tam „mají“ i ty jednotkové poměry intervalů, pak už lépe lze napsat tyto poměry vzájemné jako $0/0 = 1/1 = \text{nekonečno} / \text{nekonečno} = \text{cééééé}$.

Pane Louba : Už jste mohl číst o tom co já si myslím a jak to popisují co bylo před Třeskem. Nyní bych to doplnil tímto zjednodušeným povídáním : Budete-li „na fotonu“, tak tam čas „neběží“...že,... respektive na fotonu je časový tik coby etalonový interval dlouhý 14,24 miliard let, tedy je to interval jako celé stáří vesmíru. No a jak si myslíte, že sám foton vnímá rozpínání vesmíru ? My Zem pozorujeme, že každý objekt co je od nás dál, že se větší rychlostí vzdaluje od nás až dorazíte ne Periferii pozorovatelnosti vesmíru, a tam vidíme, že ona se pohybuje od nás céééčkem, ...ale foton ? , foton se pohybuje céééčkem i od předmětů blízkých i těch kousek vzdálenějších i od kvasaru i od Periferie vesmíru. Takže pozoruje vůbec foton „rozpínání prostoru“?... čas mu „stojí“ a délka (rozpínání) mu také „stojí“, nenatahuje se. Pro foton je vesmír „stacionární“...a přesto to úplně není pravda...ani hlediska nás-pozorovatele (protože i my i foton jsme zde v tomto už zakřiveném stavu časoprostoru i s hmotou a s gravitací). Zjednodušeně říkejme, že pro foton jakoby byl vesmír „stále jednotkově veliký“ a „jednotkově stále stejně starý“ pokud... já se domnívám, že právě takový, skoro takový vesmír je před třeskem. Tedy tam je „jednotkový časoprostor“, bez hmoty, bez sebemenšího zakřivení, tím pádem bez gravitace a ostatních polí, je to stav časoprostoru – nazvěme ho „inertní“ a ... a jak že je velká ta „jednička“? jednička pro interval délkový i pro interval časový ? Je velká $0 = 1 = \text{nekonečno}$ (!!! a nyní už vidím jak se hyeny sbíhají, aby mě za tuto rovnici ukamenovali ...; to není rovnice v matematickém smyslu, to je porovnání znaků...to pouze jen já nevím jak bych to zapsal nějak i nematematicky ... a protože tam před Třeskem už jsou dvě veličiny a ony mají své dimenze, tak tam „mají“ i ty veličiny jednotkové poměry intervalů na dimenzích. Pak už lépe lze napsat tyto poměry vzájemné jako $0/0 = 1/1 = \text{nekonečno} / \text{nekonečno} = \text{cééééé}$.

Před Třeskem byl vesmír jen pouze v jiném stavu než je tento stav po Třeskové, ve kterém „se spustilo“ odvíjení času z důvodu „křivení“ časoprostoru a z téhož důvodu vznikly i první elementy hmotové.

K tomu vzniku vesmíru se vracím. Je vidět, že jste mou verzi, hypotézu nečetl. A nečetl jste ani vize a krátké úryvky na vedlejších vlákně. Povím Vám to : Čas je VELÍČKINA a „neběží“ !!!!! Opakuji neběží. To hmotný předmět (později prohlásím, že i ten předmět je vlna, vlnobalíček v jiném vlnovlnění samotného časoprostoru) „se po ní se posunuje“... posunuje se „po dimenzi času“ a tím ukrajuje intervaly času, ... „kráčí těmi intervaly po časové dimenzi“ posouvá se po ní a tím my to vnímáme jako tiky-chod-odvíjení času ... přesně podobně jak to „předmět“ (vlnobalíček z časoprostoru samotného v lokálním útvaru) dělá pohybem rovnoměrným i nerovnoměrným po vesmíru – posouvá svou pozici „po dimenzi délkové“ ukrajováním intervalů i „po dimenzi časové“ ukrajováním intervalů...ale...ale vtip a důvtip je v tom, že : Před třeskem POMĚR jednotkového intervalu délkového ku jednotkovému intervalu časovému je neměnný !!!!! stále je tam $c = 1/1 = 0/0 = \text{nekonečno}/\text{nekonečno}$. Čili velikost

intervalu je libovolná (u obou veličin) ale poměr je jednotkový. To se mění ale ve Třesku !!!! Ve třesku nastane nejednotkový poměr intervalů délkového vůči časovému... čili nastane $v < c$..a ...a tím pádem „se rozběhne“ chod-pochod-tok-tikání-odvíjení času. Čas ve jmenovateli rychlosti, tedy jeho interval je ve jmenovateli nejednotkový a tak ho „my-hmota-lidé“ tím vesmírem k vnímání „tiku-odvíjení“ uzpůsobení v n i m a m e. Proto čas vnímáme, že jeho interval je nejednotkový !!!!!!!!!!!!!!! a v tomto vesmíru po Třesku vždy je jmenovatel větší než číselník...vždy. Proto neexistují tachyony. Po třesku bylo nastoleno vlnění časoprostoru a to tím, že se změnil onen předTřeskový stav $c = 1 / 1$ ($c^3 = 1^3 / 1^3$) na stav poměrů nejednotkových což je vlna-sínusovka coby příklad první vlny ze statisíců možných. A ta vlna vzniká tím, že poměry dimenzí délkových ku časovým jsou intervaly nejednotkové...časoprostor se vlní...a tím se „rodí“ po Třesku čas, vlastně tok času, ukrajování intervalů času jiných než před Třeskem, tím se také rodí ta hmota jako „zavlněný-zvlnobalíčkový časoprostor... chápete tu vizi ? Takže před Třeskem čas-veličina byla-existovala, pouze „netikala“, neběžela... ona běžela ale J E D N O T K O V Y M I intervaly, což se vůbec nedá určit jak jsou velké v nekonečném plochém předTřeskovém stavu časoprostoru. Třesk je pak ZMENOOU stavu předchozího-inertního na následný nejednotkový a už ta posloupnost vývoje jede...jede...jede podle zákona o střídání symetrií s asymetriemi do košaté posloupnosti výroby hmotových struktur. Pokuste se to chápat (nyní jsem řekl 10% toho co už jsem napsal) ... pokud budete mít dobrou vůli, mohu vyličít další své myšlenky.

Výklad vize 53 + upravení a doplnění

Nahá singularita a stroj času

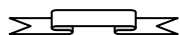
autor : Petrásek ([modře](#) můj komentář 07/2006)

Mluvíme-li o vesmírné erotice, bylo by logické se ptát, co je na nahé singularitě tak vzrušující. Pojem „singularita“ zní spíše strašně, než jako prosté vesmírné vzrušení. Avšak nemusí tomu tak být. Černá díra totiž až donedávna (dle toho co jsme do té doby znali) singularitu skrývala pod šaty, kterým říkáme „horizont událostí“. Místo, které má vypadat jako nekonečně zakřivený prostoročas jsme nemohli nikdy vidět. Teď se však zdá, že tomu tak být nemusí. Úžasné je, že teoreticky můžeme vidět padat hmotu do singularity. Jaké to ale bude mít důsledky?

Absolutně neerotickým strašákem je skutečnost, že díky hranici černé díry, kterou nazýváme horizont událostí, si může fyzika ve vnějšku zachovat předvídatelnost. V blízkosti singularity rotující černé díry však mohou vznikat uzavřené časové smyčky, jakési koloběhy času, kde minulost znamená totéž co budoucnost. To je výrok spekulativní a vysoce matematicky abstraktní a má stejnou vypovídací hodnotu jako mé vize, které nejsou o nic méně „pravdivé“ a tedy o nic více k smíchu jako ty „schválené“ vize a nápady a úvahy a spekulace. Přesto s ním koresponduje moje hypotéza, která říká, že hmota je přímo zakřiveným časoprostorem v mnoha možných „variantách křivosti, a kompaktifikací“ dimenzí veličin délka a čas. Čas, který se nám zdá že běží, „běží-odvíjí se“ v důsledku existence stavu hmoty... Tam kde hmota „mizí“, tam „mizí“ chod času, respektive obé je totožné – stav časoprostoru je totožný hmotě a tam je křivost nekonečná, mění se (přechází) v jednotkovou nekřivost. Takové narušení kauzality znamená pro fyziku porušení determinovanosti další evoluce prostoročasu. Porušení kauzality viděné-pozorované pozorovatelem vždy místním-lokálním-hmotovým je (může se udát) důsledkem principu (ve) vesmíru po Třesku. Časoprostor na posloupnosti jeho stavů předchozí, předTřeskový inertní ve stavu jednotkovém, je nerozlišitelný od hmoty ; hmota a časoprostor v jednotkovém stavu nejsou zakřiveny a proto „čas neběží“- odvíjí se jednotkově i délka se odvíjí jednotkově, čili vše „stojí“..., $c = 1 / 1$ a ((Neodborně říkáme, že čas běží, ale je to jinak, tak, že těleso hmotové se „po dimenzi časové posouvá“, ono ukrajuje na časové dimenzi intervaly a to se projevuje „chodem času“. Podobně jako mění-li polohu těleso, tak se posouvá po délkové dimenzi)) ... a neexistuje tím pádem kauzalita. Porušení kauzality by vedlo „za velký Třesk“ do stavu symetrie, čili „narovnění kauzality“ do

nekausality by vedlo do neodvívání času jedním směrem, tedy do stavu „stojícího času“, do stavu jednotkových poměrů dimenzí veličin, do stavu nezakřivenosti časoprostoru a tím do stavu neexistence hmoty tohoto typu po Třesku. ((Tělesa ukrájí intervaly na časové dimenzi a tím ho odvíjí, tím, že „po něm kráčí“, a tělesa odvíjí čas do tří časových dimenzí v globálním vesmíru ; přesně jako to dělají s polohopisem : těleso se posouvá po délkové dimenzi, po třech délkových dimenzích souběžně globálním vesmírem ... pozorujeme to „paradoxem, že se rozpíná Vesmírný Horizont do tří směrů ... tak je to i s časem : posouváme se do tří časových dimenzí a tím „stárne Vesmírný Horizont jednotným tempem“ ... ale pozor. Jednotné tempo odvíjení času do tří časových dimenzí není striktně nutné. Dokonce z důvodů nesymetrické křivosti globálního časoprostoru možná vesmír stárne do jedné ze tří dimenzí jiným tempem...?? což nikdo neověřoval))). Porušení kauzality by bylo „narovnáváním křivého časoprostoru“, tedy porušení kauzality je v podstatě porušením principu zakřívování, principu „zavedení“- realizace nejednotkových poměrů dimenzí veličin po Třesku, a tím realizace existence *stavu hmotového* jakožto lokálních vlnobalíčků na Plankových velikostních škálách.

Je-li černá díra nekonečně zakřiveným časoprostorem „velkolokálním“, pak každá elementární částice hmotová je takovou černou dírou (tedy „šedou“ dírou) s n e d o t a ž e n ý m zakřivením do nekonečného zakřivení. Má tedy konečné tvary zakřivení... má i jiné vlnové zakřivení než nekonečně zakřivená singularita ; elem. částice jsou to vlnobalíčky „zmuchlanečky“ různě zakřivených dimenzí té veličiny délka a dimenzí té veličiny čas. Černá díra je monochromaticky provedené nekonečné zakřivení, proto je jeho předposledním stadiem „neutronová hvězda“ konglomerát-slepenec neutronů, protože neutron je svým vzorcem vlnobalíčku asymetrického charakteru k časoprostoru. Je to něco jako...jako /metaforicky/ „matrice“ → časoprostor , a „výlisek“ → neutron . Petrásek bude ovšem papouškovat kosmology, že černá díra je hmota, co se schovala do „místa“, bezrozměrném bodu, což bude jeho osobní blábol, vyrobeného nekonečně velkým zakřivením - zakřívováním časoprostoru, tj. že černá díra je tím zakřívovaným časoprostorem do bodu-singularity a...a přitom totéž říká 20 let já o hmotě, že elementární částice jsou vlnobalíčky, vlnobalíčkování časoprostoru samého do „minilokalit“ na Plankových škálách a v Higgsově poli a tím nastává výroba hmoty z dimenzí časoprostoru samého.

Výklad vize 81

POJMOSLOVI

Každý ví, že venku je prostor, že vesmír zaujímá prostor (a prostor je součástí vesmíru, „v prostoru“ či vedle prostoru tu je i čas). Každý ví, že prostor se realizuje vynásobením „šířky, výšky, hloubky, což je ????? co ?... případně se vynásobí *jiná slova v obměně* z historických důvodů např. délka, dílka, dálka aj., které mají na mysli „totéž“... ale „co“ totéž ? A každý ví, že tato všechna slova reprezentují „cosi“ stejného ... šířku mohu zaměnit za výšku a výšku za hloubku a hloubku mohu zaměnit za dálku ... nezměním tím „věcný obsah“, toho „co“ to je... Vždy se jedná o stejnou „věc“, jakou ?, věc fyzikální (!), dějotvornou věc, nezadatelnou, nezaměnitelnou,...co to tedy je ? Lidé a věda to OZNAČILA pojmem, pojmem : „veličina“ a POJMENOVALA slovem ??? jakým ??, já to pojmenoval slovem : „délka“. Takže „délka“ je veličina fyzikální, která má „své složky, délkové složky“ a ty jsou označeny vhodněji jako „dimenze“. Sama dimenze kterákoliv (např. hloubka nebo délka ..) už nemá složky, ona složkou je. Složka/složky pak budou „pojmy-označení“ vhodné pro r o z k l a d nějaké veličiny, např. síly, do těch prostorových dimenzí tj. os, tj. souřadnic. Kdyby veličina „délka“ neměla tři dimenze = tři své složky té veličiny, tak by se nemohla ani síla r o z k l á d a t do tří složek totožných s dimenzemi od veličiny „délka“. Když se řekne „tři osy“, tak to znamená, že do tří dimenzí „vložím“ svou soustavu os... a že do těchto tří os, ztotožněných s dimenzemi délkovými, budu spouštět „složky“. Já se svým výkladovým pojmoslovím snažím říci, že prostor je realizován pomocí „složek = dimenzí“ veličiny nazvané „délka“, ... šířka či x(2) je veličina délková, kterou lépe označím, popíši jako dimenze, jedna ze tří dimenzí veličiny „Délka“.

Je to něco podobného, analogicky podobného jako Bůh=Velveličina. Bůh je trojjediný... Bůh je : a) Bůh-otec ; b) Bůh-syn ; c) Bůh-Duch svatý. Bůh je Velveličina a ta „má“ tři dimenze, má : „tři složky totožno tři dimenze“. Tyto dimenze už nejsou onou „Velveličinou“, jsou jen „veličinovými dimenzemi“ ...Duch svatý je dimenzí veličiny Bůh.
Už nevím jak lépe to vyjádřit.

[11.7.06 - 13:55]

Jistě, jistěže mezilidská dohoda na pojmosloví a jeho významech je potřebná, žádoucí a nevyhnutelná. Jistě. Je-li pak určitý výraz frekventovaným (nejfrekventovanějším) používáním stvrzen, ještě to neznamená, že jiný výraz méně frekventovaný je totálně zapuzen jako totálně vadný. Pokud méně frekventované vyjádření téhož lze doložit, že „náplň a smysl“ se shoduje s více frekventovaným výrazem, měl by debatující člověk takové použití výrazu uzнат. Běžně se dnes neužívá slovíčko „pitomý“ (vlastně blboun) pro potřebu říci o někom, že je tlustý. Říkávalo se to dříve. Pokud jste zde inteligenti, dál už nemusím výklad prodlužovat a mohu „vnutit“ debatérům své výrazové prostředky ...pokud jsou v souladu s obsahem ustálených nejfrekventovanějších slov. ((poznamenám, že sám jsem konzervativním zastáncem toho používat slova-výrazy vžité a nezavádět novotvary, respektive staré výrazy užívat v novém jiném významu ; např. Srnka užívá vakuum jinak než že je to prázdný prostor od hmoty-látky ... Streit užívá výrazy expanze času a mnoho jiných, podle mě nevhodných))

Já byl dlouhodobě přesvědčen, že všichni co mě poslouchají rozumí tomu když jsem si veličinu odvozenou pod slovem-označením *objem-prostor* pojmenoval písmenkem „V“ a tento prostor, že „se skládá-realizuje“ ze tří délkových dimenzí $x(1);x(2);x(3)$ čili tyto dimenze jsou „složkami“ veličiny nazvané-pojmenované „délna“ s písmenkovou volbou „l“-long , nebo „x“ (po Navrátilovsku). Nevidím tím pádem důvodu se rozčilovat nad méně frekventovaným užitím pojmosloví : veličina DÉLKA - „x“ má tři dimenze $x(1);x(2);x(3)$, které tvoří-realizují objem-prostor. A veličina ČAS - „t“ má jednu dimenzi – říká fyzika soudobá a já říkám domněnku, že jich má také tři $t(1);t(2);t(3)$

Pokud by mělo být něco v rozporu a tím pro debaty, tak spíš to zda fyzikálně-podstatou to tak je, nikoliv pojmosloví a názvosloví. Myslím, že názvosloví se dobově vyvíjí a navrhuje. Kdybych v r. 1888 řekl o hvězdě, že je to černá díra a že nahá singularita nemá vlasy, určitě by mě tehdejší fyzikové strčili do šatlavy.

[10.7.06 - 08:56]

RETURN (citace):“ [10.7.06 - 01:02] MEKK [9.7.06 - 09:28]objeví "stop-stav" hmoty, tak ten "dějový stopstav" hmota jen relativně může stagnovat v stop stavech jinak je pořád v pohybu..“

(reakce) Pane, perfektní Vaše ping-pong odpověď (protože je vidět, že jste mou řeč četl ... ti ostatní mnohdy odpovídají, většinou blábolí, aniž co četli).

Ale pozor : ten můj „stapstav“ je v genezi od Třesku po dnes, v genezi výroby DNA z fotonové polévky to, že stav časoprostoru 3+3D když vlnobalíčkuje v minilokalitách hmotové útvary, tak tam „jede“ (podle zákona vesmíru) střídání symetrií s asymetriemi vln tří dimenzí délkových a tří dimenzí časových a propojování vln a vždy když se toto „dění zastaví“ (dění vlnovlnění jede i neceločíselně, fraktálně) zastaví na nějakém stavu, tak vznikne „klonový vlnobalíček“- hmotová entita (platina, CO₂ ...atd.) a ten už od té doby zůstává klonem (!), vybraným stavem vlnoshluků dimenzí časoprostorových a proto já to nazval „stopstav“. Ale jak Vy říkáte, tak pak tento „klon-vlnobalíček“ se dál pohybuje vesmírem v časoprostoru, to ano. Stopstav-vlnoshluk-hmota se dál přemísťuje prostorem i časem,... přesto tento vlnoshluk je už neměně „konstantní“ lze ho pouze trhat nebo slučovat (CO₂ + H₂O = ?)

[9.7.06 - 09:28]

RAFYNERY se zeptal „Co je velký třesk“

Můj opravdu zestručnělý názor.

Pane R. Na takové otázky ještě není definitivní odpověď a tím pádem vše co se říká jsou spekulace a...a jak rozeznat které jsou pravdivější a které méně. Já Vám vyložím svou spekulaci. Především co víme

zřejmě dost věrohodně, že ve Třesku začal čas...tedy začal se odvíjet čas, začal plynout čas, začalo ukrajování intervalů na časové dimenzi...atd. Pak nastala posloupnost změn a proměn i hmoty i časoprostoru. O této posloupnosti změn víme-známe "konce posloupnosti" tj. stav právě dneska zde na Zemi ve kterém známe stavy hmoty a časoprostoru. Slovo známe tu je míněno jako že vidíme kolem sebe "jak" ten stav vypadá a bádáme, hledáme všechny stavy "ukryté". Ve třesku tedy stavy vzájemnosti hmoty a časoprostoru začaly. Tedy myslíme si že tam začaly a...a víme, že ve Třesku vesmír nevypadal tak jak dnes, že stav hmotový byl mnohem jednodušší. Je-li to tak, že ve Třesku byla hmota v jednoduchém stavu a dnes je ve stavu složitém (DNA), tak tím víme, že od Třesku ta posloupnost změn nese ZESLOŽITOVÁVÁNÍ stavů hmotových. A dál : V toku času se zesložit'uje hmota, O.K. ale co zákony ? Byly ve Třesku všechny zákony ty co jsou dnes kolem nás ? Byl tam zákon, že když si vezmu acylpyrin, že bacil chřipkový "dostane interakční ránu" a vyžene se ? Byl tam zákon o tom, že kyselina sírová reaguje s vápencem ? Byl tam zákon, že když se člověk lekne, že se zpotí a zvětší se mu zorničky ? Byl tam zákon, že teplem hnije maso ?...atd. atd. atd. Domnívám se že ve Třesku nebyla všechna ta chemická pravidla a zákony chování hmot vzájemně...proč? Protože po Třesku nebyla hmota tak složitá, byly tam jen fotony. A pro fotony vesmír nemusel mít hned v začátku (ve Třesku) všechny zákony chemie a biologie a fyziky co jsou dnes. Proto se jednoduše můžu domnívat, že nejenže se v posloupnosti stavů hmoty hmota zesložit'ovala, ale se i postupně v jiné posloupnosti tvořily-přibývali zákony. Tak jak se rodily varianty složitější hmoty, tak se k nim "zjevil" i zákon o chování (jak bude reagovat zlato na lučavku královskou).

Znamená to, že od Třesku se mění zesložit'uje hmota a mění zesložit'ují zákony. Zřejmě zákony a stavba složitostních struktur hmoty jsou na sobě závislé. Nelze aby se rodily zákony bez zrození bílkovin ...a naopak taky ne : nelze aby se zrodily bílkoviny a nezrodil se k jejich chování zákon. Za tyto dvě posloupnosti změn stavů od Třesku ke dnešku může...může čas ! Nyní tu je otázka : kde se vzala hmota ? Víme, že nejprve existovaly fotony a pak z nich genezí "v čase" se kombinačním zesložit'ováním vyrobila DNA. Z fotonů DNA (!) Kde se vzaly fotony ?

...Když budeme vědět kde se vzaly fotony, pak budeme vědět kde a jak se vzala DNA a současně si domyslíme, kde se vzaly zákony = jsou to v podstatě doprovodné "stop-stavy" vzájemností chování hmotových artefaktů. Vždy když se v posloupnosti (dějů a výroby stavů) objeví "stop-stav" hmoty, tak ten "dějový stopstav" je svým způsobem právě ten zákon chování kyseliny se zásadou na sůl. Čili víme jak z fotonů DNA, víme jak z prvního zákona po Třesku poslední zákon dnes tj. např. AIDS... a víme, že časoprostor prodělává změny od Třesku do dneška...a to pouze v sebezakřivování (do něhož zahrnu i to rozpínání i to stárnutí). Zakřivování dimenzí délkových i zakřivování dimenzí časových, to dělá časoprostor...nic víc...a to zakřivování je tak pestré, že soudobá fyzika pro něj stále hledá rovnice tedy "geometrické stavy" a už vymyslela cca 30 geometrií ...Myslím, že jich bude muset vymyslet 1000 a více. Protože ta hmota a její složité kombinační stavy jsou vyrobeny tím "křivením" časoprostoru - složité lokální vlnobalíčky "zakřivení času a délky", to je ta hmota i ty zákony.

A co bylo před tím Třeskem ? Stav dvouveličinový, tedy stav rovnováhy veličin délky a času a tím pádem nezakřivenost časoprostoru a tím pádem tam není hmota a tím pádem tam neběží čas. Je tam stav rovnováhy veličin, stav jednotkových poměrů intervalů dimenzí veličin. To je na posloupnosti Vesmírných stavu stav těsně před Třeskem. Ovšem ta posloupnost stavů veličin možná pokračuje směrem k "nule". A jaký tedy je stav poměru veličin "v nule" ? To Vám (možná) řeknu příště.... když si vyprosíte u JOXE, aby nemazal HDV jak slíbil a jak nedodržíze slib.... protože svoje audítko už zde nemám... a nemám ho proto, že když ho založím, nabourá ho nějaký darebák "černou clonou" .